

บทนำ

ผู้ชายคนนั้น...ต่อให้เห็นแค่เพียงเงาเธอก็จำได้ดี

ร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีเทาเข้ม เจ้าของสีหน้านิ่งจนติดจะเย็นชาที่ยืนอยู่กลางงานนั้นคือใครบางคนที่เคยคุ้นกัน แต่บัดนี้เธอไม่รู้จักตัวตนใหม่ของเขากอีกต่อไป

เขาเปลี่ยนไปมากเหลือเกิน ไม่มีอีกแล้วแววตาขี้เล่น ยั้วเยี้ยของคนที่เคยใจดีที่สุด

ผมหยักศกยาวประป่าที่เธอเคยเกล้าเล่นถูกตัดออกเหลือแค่ผมสั้นดูสุภาพและหล่อเหลา ปฏิเสธไม่ได้ว่ากาลเวลาผ่านไปเขาดูดีขึ้นมาก แต่ทุกอย่างที่รวมๆ กันทำให้ดูเหมือนไม่ใช่คนเดิม

ทว่า...คนคนนั้นคือเขาแน่นอน

เพียงดาวรู้สึกซาบไปทั้งร่าง เธอเอื้อมมือไปยันเสาต้นใหญ่เอาไว้เพื่อประคองตัวไม่ให้ทรุดนั่งลงกับพื้น ส่วนมืออีกข้างยกทาบอก ก่อนหลับตาลงซ้ๆ น้ำตาที่สั่งตัวเองมาเป็นแรมปีให้หยุดมันเอาไว้กลับไปไหลออกมาอย่างสุขกนั้น

เขากลับมาแล้ว...

บางสิ่งบางอย่างที่เธอยื่นเอาไว้กำลังจะจบลง

มันคงไม่สำคัญหรอกว่าเธอจะพร้อมหรือไม่ เพราะเขาพร้อมจะเดิน

หน้า

ณ ตอนนี้ ไม่มีอะไรที่จะรื้อยัดเธอและเขากันต่อไป

จะสายไปไหม ถ้าเธอจะพูดอะไรบางอย่าง

รวี...ดาวมีอะไรอยากบอก

Doubt thou the stars are fire;
Doubt that the sun doth move;
Doubt truth to be a liar;
But never doubt I love.
- William Shakespeare -

ได้โปรดอย่าสงสัยในความรักของเรา

ดาวดวงที่

๑

สหรัฐอเมริกา

คืนที่ดวงดาวพราวเต็มฟ้า

ฉลองส่งท้ายปีเก่าไกลบ้านครั้งแรก

และแล้ว...โลกของเด็กเรียนอย่างเธอ

ก็โคจรมาพบกับเด็กเที่ยวอย่างเขาจนได้

“ไปด้วยกันเถอะ อย่าท่องหนังสือคืนแคว้นดาวน้เลยนะ มันหดหู
เกินไป”

ความเงิบเหงาทำให้เพียงดาวไม่ปฏิเสธคำเชิญทางโทรศัพท์ไปใน
ทันที แม้เธอจะเป็นเหมือนแกะดำของบ้าน ไม่ชอบเข้าสังคม ไม่นิยมความ
เอิกเกริกของงานส่งท้ายปีเก่ายิ่งใหญ่ที่ครอบครัวของเธอจัดเป็นประจำทุกปี
แต่มันก็กลายเป็นความเคยชินเสียแล้วกับการเวดล้อมด้วยผู้คนมากมาย
ในคืนพิเศษนี้ บางทีเธออาจจะตัดสินใจพลาดที่บอกมารดาไปว่าปีใหม่นี้ขอ
ไม่กลับบ้าน แน่แน่นอนว่าจันทร์เจ้าอยากให้เธอกลับไปฉลองพร้อมหน้า แต่

เมื่อเธอยกเรื่องเรียนมาอ้าง มารดาก็ไม่ขัดใจ เพียงแค่บอกว่าจะเรียนคุณย่าให้เอง

“ขอที่อยู่อีกรอบได้ไหม” เพียงดาวถามและอีกฝ่ายรีบตอบอย่างรวดเร็ว หญิงสาวทวนชื่อถนนพลางว่า

“จริงๆ ก็ไม่ไกลจากบ้านฉัน ห่างไปแค่สิบบล็อก”

“ใช่ แต่มันหนาวนะ หรือเธอจะเดินมา แล้วขากลับฉันจะไปส่ง”
เอวาสาวสวยผมบลอนด์รีบเสนอ

“อย่าดีกว่าจะ เดี๋ยวฉันขับรถไปเอง เพื่ออยากกลับก่อน BYOB^๑ ไซ้ใหม่”

“ใช่ ถ้าซื้อไม่ทันไม่ต้องห่วง ฉันเอามาหลายขวด ยังไงมาให้ได้นะ ไม่อยากให้เธออยู่คนเดียว”

“จ๊ะ ขอขอบคุณมากนะ”

เลขที่บนป้ายหน้าบ้านสีขาวหลังใหญ่นั้นตรงตามที่ตั้งไว้ แต่เพียงดาวต้องขับรถไปจอดตรงทางออกไปถึงหนึ่งช่วงถนนเพราะที่จอดใกล้บ้านหลังนั้นถูกจับจองไปแล้ว ช่วงคริสต์มาสและปีใหม่บรรดานักศึกษาที่ท้องถิ่นส่วนหนึ่งแยกย้ายกลับไปฉลองกับครอบครัว ส่วนนักศึกษาต่างชาติที่เพิ่งเดินทางมาเรียนในช่วงเปิดภาคการเรียนเดือนกันยายนั้นส่วนใหญ่เลือกอยู่โยงเฟัวเมือง เพราะการเดินทางกลับบ้านช่วงสั้นๆ ไม่คุ้มกับเวลาและค่าบัตรโดยสารเครื่องบินที่สูงขึ้นกว่าช่วงปกติมาก จึงมีคนคิดจัดงานสงฆ์ย้ายปีขึ้นมาเพื่อรวมเอาเด็กไกลบ้านทั้งหลายมาไว้ด้วยกัน

และก้าวแรกที่เดินเข้างานไป เธอก็ตกใจกับจำนวนคน...

เฮาส์ปาร์ตี้เล็กๆ ในจินตนาการดูจะต่างจากความเป็นจริงมากทีเดียว

---

^๑ BYOB ย่อมาจาก Bring Your Own Bottle หมายถึงให้คนที่ได้รับเชิญในงานเลี้ยงนำเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาเอง

ในจังหวะที่เธอกำลังลืงเลว่ควรกลับตีใหม่ เอวเอเพื่อนสวกรก็ปรี้เข้ามา
รั้งเอวเธอไว้ย่อย่างรวดเร็ว

“กำลังคิดอยู่เลยว่ฉันจะต้องวนไปหยุดเธอออกมวงนเองใหม่”

น้ำเสียงร่ำเรีงของสวรสแกนดิเนเวียคนสวยที่พาเธอก้าวพ่นทางเดิน
เข้าสู่โงงของตัวบ่นที่เต็มไปด่วยหนุ่มสวรนานาชาติ การบอกรปากต่อปาก
ในเวลาไม่ก็ชั่วโมงรวบรวมเอวคนเหงงไกลบ่นไว้ได้มกพอดู ทั้งคู่เดินพ่น
ผู้คนไปด่นหลังบ่น ววงชวดไว้นที่เพียงดวรนนำมบนเคนร์เตอร์ในคร้ว
ชนาดใหญ่ และเดินตมทางพ่นไปย่งห้องเล็กที่มีโต๊ะท่งนงนและเดย์เบดที่
สวกรนใช้พ่นเตียงส่ำรงววงตั้งอยู่

“ตู้เก็บโคตด่นนอกเต็มแล้ว ถอดโคตไว้ในห้องน้ก่อนแล้วกัน”

เพียงดวรไม่ได้แย่งอะไร เธอจัดกรแขวนเสื้อกันหนาวและสวดตุงมือ
ใส่กระเป๋าสื่อก่อนจะตมเอวออกไปด่นนอกอื่กรั้ง โดยไม่ได้รู้เลยว่ชวง
เวลลันนๆ ที่เธอเดินหยไปในห้องเล็กน้น มีใครบงคนแอบพลิกชวดไว้นที่
เธอเพ่งววงไว้แล้วอ่นเบๆ

“Merlot”

บงครั้งเครื่องดืมชนิดโปรดก็ทำนยบุคลิกภพของคนได้ ส่ำหรับ
คนช่ชอบเมอร์โลไว้นแดงสุดคลลสสิก ค่ำทำนยน้นว่พ่นคนเรีบบงย ไม่
เรีงมก ปรีบตัวช่กับสถนกรณนี้ได้ดี รับผิดชอบ ส่ำใจกับควมรู้สื่กและ
ชอบช่วเหลือผู้อื่น

Empathetic, Responsible & Helper-at-heart

และสิ่งช่ไว้นไม่ได้บอก แต่เห็นชด์กับตาคือ

เจ้าชวงไว้นชวดน้ย่งมอຍย่งสวย

ดีใจช่เธอมา...

ถ้าเทียบกับเพียงรั้งคู่แฝดของเธอและโลลลลินน่องสวรที่พ่นลูกหลง
ชวงบ่น เพียงดวรไม่ใช้ตัวแม่ชวงนปาร์ตี ออกนแวงเลีຍงได้ก็เลีຍงเลีຍ

มากกว่า แต่ในฐานะลูกหลานนักธุรกิจที่ต้องติดตามผู้ใหญ่ไปงานเลี้ยงตั้งแต่อายุน้อยๆ เธอก็สามารถเข้าสังคมได้อย่างไม่เคอะเขิน หลังจากเข้ามาในงานไม่นานนักเธอก็ได้รู้จักเพื่อนใหม่หลายๆ คนจากทั้งยุโรป แอฟริกา และลาตินอเมริกา นำแปลกที่แทบไม่เห็นหนุ่มสาวเอเชียอยู่ในงานเลย

เอวาขอตัวไปทักทายคนอื่นๆ ที่เพิ่งมาถึง หนึ่งในนั้นมีสมาชิกทีมฮอกกีมหาวิทยาลัยหนุ่มหล่อที่เอวาเคยพูดถึงอยู่บ่อยครั้ง เพียงดาวอยากเปิดโอกาสให้เพื่อนได้ใช้เวลากับหนุ่มที่เธอหมายปองตามลำพังจึงแยกตัวเดินกลับไปที่ครัวเพื่อเติมเครื่องดื่ม และทันทีที่เธอวางแก้วไวน์ทรงสูงลงบนเคาน์เตอร์ ขวดไวน์แดง Merlot ของเธอก็ถูกยกขึ้นมาโดยแขนแข็งแรงของใครบางคนที่เดินเร็วๆ เข้ามายืนข้างๆ เธอ

ใครคนนั้นสูงกว่าเธอมาก...

เพียงดาวเอียงคอเงยหน้ามองตาม ความสูงเธอประมาณปลายคางของเขาเท่านั้น สิ่งแรกที่สะดุดตาคือผมยาวประป่าที่รวบง่ายๆ เป็นजूไว้ที่ด้านหลัง ปล่อยผมด้านข้างให้ระไบหน้า ความเซอร์ร้นดูแย้งกับใบหน้าใสสะอาด โดดเด่นด้วยดวงตาเปล่งประกายและรอยยิ้มที่ตรึงสายตาเธอไว้ไม่ให้หันมองทางอื่น แม้รู้สึกไม่พอใจที่เขาถือวิสาสะมาอยู่กับขวดเครื่องดื่มของเธอ แต่ยิ้มกว้างทั้งปากและตาขนาดนี้

โกรธไม่ลง...

ผู้ชายเอเชียร่างสูงใหญ่คนนั้นเอียงขวดไวน์มาจ่อที่ปากแก้ว พลังส่งสายตาชี้เล่นเป็นเชิงถามเพื่อความแน่ใจว่าเธอต้องการให้เขารินมันลงไปเพียงดาวพยักหน้าอย่างงงๆ มองตามน้ำสีแดงเปลือกอ่องุ่นที่ค่อยๆ เพิ่มขึ้นมาถึงประมาณหนึ่งในสามของแก้ว ก่อนที่เขาจะหมุนข้อมือยกปากขวดเพื่อหยุครินอย่างชำนาญ

“ขอบคุณค่ะ” เธอเอ่ยตามมารยาทด้วยภาษาสากล ทว่าภาษาที่เขาตอบกลับมานั้น กลับเป็นภาษาที่เธอไม่คาดคิดว่าจะได้ยินใครพูดในงานคืนนี้

“ยินดีครับ”

“คนไทยหรือคะ” เธอถามอย่างประหลาดใจ

“ครับ ผมชื่อทวี หรือเรียกว่าวินซ์ก็ได้ครับ”

“เรียนที่อยู่นี่?...” งานนี้เชิญเฉพาะเด็กต่างชาติในมหาวิทยาลัยที่เธอเรียน

“ครับ”

หากเคยพบเจอมาก่อน เอกลักษณะโดดเด่น หน้าตาสไตล์ ‘เด็กมีตั้งค์แต่แอบดูเกเร’ ของเขาคงพอที่เธอจะจดจำได้ แต่เธอไม่เคยเห็นเขาในงานชุมนุมนักศึกษาไทยที่มาเรียนต่อปริญญาโทและปริญญาเอก เพียงดาวสรูปในใจง่าย ๆ ว่า หนุ่มคนนั้นน่าจะเป็นนักศึกษาปริญญาตรีที่มีเด็กไทยอยู่หลายคนและเธอยังไม่เคยเจอ

“ดาวคะ หรือจะเรียกพี่ดาวก็ได้นะคะ พี่เรียนปริญญาโทอยู่”

รอยยิ้มนั้นดูประหลาด แต่เขาก็รับคำ

“ครับพี่ดาว”

เมื่ออีกฝ่ายรับแต่โดยดีว่าเป็นรุ่นน้อง เพียงดาวก็รู้สึกเกร็งน้อยลง แต่ก็ไม่ใช่ในสิ่งที่เธอจะซักไซ้คนที่เพิ่งรู้จัก และยังเมื่ออีกฝ่ายเป็นชายหนุ่มที่พอจะดูออกว่าแสดงความสนใจในตัวเธอ ยิ่งต้องพยายามรักษาระยะหญิงสาวยกเครื่องเต็มขั้นจิบ ทั้งช่วงบทสนทนาจนอีกฝ่ายต้องเอ่ยขึ้นมาเพื่อหาเรื่องชวนคุย

“พี่ดาวมาเรียนอะไรที่นี้ครับ”

“พี่เรียนบริหารคะ”

“เพิ่งมาปีแรกหรือครับ”

“ใช่คะ”

“ผมอยู่ที่นี้มาหลายปี ถ้ามีอะไรให้ช่วยบอกได้นะครับ”

“ขอบคุณมากคะ”

ทวีแอบยิ้มกับท่าทางระมัดระวังตัวกับคนแปลกหน้าของเธอ เล่นถาม

คำตอบคำและท่าท่าจะขอตัวอยู่ทุกเมื่อ

“ผมไม่สนิทกับใครในงานนี้ ขอตามพี่ดาวไปด้วยคนนะครับ”

“เอ่อ พี่คุยไม่สนุก อีกสักพักก็อาจจะกลับ” ยังไม่ทันขาดคำ เขาเดา ถูกจริง ๆ

“อย่าเพิ่งกลับเลยครับ ไหนๆ มาแล้ว อยู่ให้ถึงเคาน์เตอร์ดาว” รอยยิ้ม สไล่อ้อและดวงตาวิบวับนั้นทำให้คนหน้าหนึ่งปฏิเสธไม่ออก เพียงดาวได้แต่ คิดว่า ถ้ามีโอกาสเธออาจจะหลบกลับไปเองเสียๆ

แต่ดูเหมือนเขาจะไม่เปิดโอกาสการเวทหนีหายไปง่ายๆ

จากนาที่นั้นคนที่ออกตัวว่าไม่สนิทกับใครก็กลายเป็นเงาตามตัวหญิงสาวร่างบอบบางผิวเนียนใสราวตุ๊กตากระเบือองเคลือบชั้นดีที่ไม่ได้แต่งเติมอะไรมาก็ยังสวยสะกดตา เธอมาถึงกับเลิกคิ้วและเดินตรงเข้ามาทักด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ แต่เพียงดาวก็ตอบสั้นๆ แค่ว่า

“รุ่นน้องคนไทย เพิ่งรู้จักกัน”

ยิ่งดีก็ความครึกครื้นของงานปาร์ตียิ่งเพิ่มดีกรี และจำนวนคนที่หลั่งไหลเข้ามาในบ้านเริ่มล้นเกินสถานที่จะรับได้ เพียงดาวเงยหน้ามองหญิงสาวชาวอเมริกาใต้ที่ขึ้นไปลาตินแดนซ์สะโพกพลิ้วไหวอยู่บนโต๊ะตามจังหวะเสียงเพลงที่ดังกระหึ่มงาน เธอเริ่มไม่แน่ใจว่าควรจะอยู่ที่นี้ต่อ เธอหายเงยไปเป็นชั่วโหม่งแล้วจนไม่แน่ใจว่ายังอยู่ในงานหรือไม่ จะมีก็เพียงชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่คอยยืนกั้นไม่ให้เธอโดนใครมาเบียด และสิ่งที่เธอไม่เห็นคือ เขาส่งสายตาคูมเชิงหนุ่มๆ ที่เข้ามาทักทายเธอ

เวลาห้าทุ่มความฟឹคของเฮลส์ปาร์ตีใกล้ถึงขีดสุด หนุ่มสาวหลายคู่ที่กรีมได้ที่จากฤทธิ์แอลกอฮอล์ที่บริโภคตั้งแต่หัวค่ำเริ่มออกอาการนัวเนีย เพียงดาวถึงกับผงะเมื่อเหลือบไปเห็นคู่หนุ่มสาวบนโซฟาลูบไล้กอดจูบ และอีกคู่หนึ่งยกตัวนั่งคร่อมเบียดกันบนเก้าอี้ที่โต๊ะอาหารโดยไม่เกรงสายตาผู้คน

ส่วนหนุ่มหน้าเอเชีย หุ่นฝรั่งโกลั่ๆ ตัวเธอก็ดูเจ้าเสน่ห์มีใช้น้อย ทั้งหญิงสาวลาตินาและสาวรัสเซียหน้าสวย หุ่นเซ็กซี่สลัดกันแฉะมาตั้งนวนเวียน ทักทายเขาอยู่หลายรอบ ล่าสุดหนึ่งในสองคนนั้นถึงกับยื่นหน้ามาโกลั่และกรี๊ดปลายเล็บแหลมสีสดบนแผงอกลำพรางส่งสายตาเชิญชวนอย่างไม่ปิดบัง รวีได้แต่อมยิ้มและเบี่ยงตัวหลบหลังเพียงดาว

อิม ถ้าเธอไม่ได้ยืนอยู่ตรงนี้ เขาคงกระโจนเข้าไปลีไม่ว่า

ถึงจะยังไม่หมดวัน พลัดการเคาน์ต์ดาวน้ แต่เวลาของเธอที่นี้หมดแล้ว

“พี่จะกลับแล้ว” เธอพูดกับรวีที่เอียงหน้าเข้ามาฟัง เขาไม่ได้พยายามรั้งเธอไว้อีก

“เดี๋ยวผมไปเอาเสื้อโคตให้”

“ไม่เป็นไร เดี่ยวพี่ไปเอง” เพียงดาวตอบ ชายหนุ่มไม่ได้แย้ง เขาเดินตามเธอไปเงียบๆ

“รอตรงนี้แหละ” เธอว่าและเขาก็หยุดรออยู่ที่หน้าห้องอย่างว่าง่าย ทว่านับหนึ่งไม่ทันถึงห้าเพียงดาวก็ฉลักประตูวิ่งออกจากห้องเล็กนั้นมา หน้าตาตื่นตระหนก

“ดาวเป็นอะไร” ท่าทางของเธอพลอยทำให้เขาตกใจไปด้วย

“มีคนอยู่ข้างใน” เธอเสียขวัญจนไม่ผิดสังเกตคำเรียกของเธอ

“ใครจะทำอะไรดาว” เสียงพูดขึ้นอย่างกรุ่นโกรธและทำท่าจะพุ่งเข้าไปในห้อง แต่ถูกเธอดึงแขนเอาไว้

“เปล่าๆ เขา เอ่อ ทำธุระส่วนตัวกันอยู่”

สีหน้าเขินอายของเธอทำให้เขาพอจะเดาสถานการณ์ภายในห้องได้ มีคู่หนุ่มสาวที่หลีกเลี่ยงจะทำอะไรประเจิดประเจ้อด้านนอกเลยหาห้องส่วนตัวปฏิบัติภารกิจกัน แต่เกิดจำเพาะเจาะจงเลือกห้องที่ใช้เก็บเสื้อโคตของคนหลายสิบคน รวีถอนใจก่อนหลุดยิ้ม ถ้าไม่เกรงใจ เขาคงรั้งคนหน้าซัดเข้ามาถอดปลอบ แต่ถ้าเขาทำอย่างนั้นมีความเป็นไปได้ว่าเขาอาจจะโดนตบหน้า

หันเลียเอง

“เดี๋ยวผมเข้าไปเอาเสื้อให้” รอยยิ้มกริ่มกริ่มทำให้เธอจินตนาการว่า

“แต่...” เพียงดาวพูดแค่นั้น แต่ก็พยับหน้าปล่อยมือจากแขนของเขา
อากาศข้างนอกเย็นจัด เธอไม่มีทางเดินถึงรถได้ถ้าไม่มีเสื้อกันความหนาว

รวิหันมามีมปลอบก่อนจะผลักประตูเข้าไป และกลับออกมาในเวลา
ไม่นานนักพร้อมกับเสื้อโคตตัวยาวสีด้าเบอร์นาร์ดเนมที่ไม่ได้ดั่งติดตลาด
แต่คุณภาพดีเยี่ยมและราคาแพงกว่าโคตแฟชั่นเสียอีก เพียงดาวไม่ใช่คนนั้น
ยี่ห้อแต่ในราคาที่จ่ายได้เธอก็เลือกใช้ของดีที่ซื้อมาเพื่อใช้ไม่ได้มีไว้รอดใคร

แม้หนักสงสัยว่าเขารู้ได้อย่างไรว่าตัวไหนเป็นของเธอ และเขาทำ
อย่างไรกับคนในห้อง แต่เธอก็เลือกจะพูดสั้นๆ แค่ว่า

“ขอบคุณนะรวิ” เธอตั้งใจเรียกเขาด้วยชื่อจริง เพื่อแสดงออกถึงความ
ไม่สนิท

อีกครั้งที่เขาส่งรอยยิ้มกว้างโชว์ฟันสวยเรียงเป็นระเบียบมาแทน
คำตอบ ชายหนุ่มแตะข้อศอกเธอเบาๆ เป็นเชิงบอกให้เดินนำไป

“เดี๋ยวผมไปส่งที่รถ”

“ไม่เป็นไรหรอก พี่ไปเองได้ อยู่สนุกกับเพื่อนๆ เถอะ” คนที่ออกตัว
ว่าไม่สนิทกับใคร แต่มีใครต่อใครทั้งหญิงชายเดินเข้ามาทักทายตลอดงาน

“ถ้าดาวกลับ ผมก็หมดสนุกแล้ว” ยิ่งใกล้หมดวันและต้องแยกจาก
กัน คำพูดและสายตานั้นยิ่งเปิดเผยชัดเจนจนคนฟังต้องก้มหน้าลงเพื่อ
หลบตา

“เรียกพี่ดาว...” เสียงกอดตัวพูดออกมาเบาๆ เพื่อเตือนเขาอีกครั้งถึง
คำเรียกที่ถูกต้อง

รวิไม่ได้แย้ง เขาแค่มีก่อนขยับตัวเข้ามาบังเธอเอาไว้เมื่อต้องเบียด
ผ่านกลุ่มคนเพื่อจะเดินไปที่หน้าประตู ในขณะที่เขาเอาตัวกั้นไว้ไม่ให้คนอื่น
ชนเธอ เขาก็ระมัดระวังไม่ให้ส่วนไหนของร่างกายสัมผัสเธอด้วยเช่นกัน
เพียงดาวอดไม่ได้ที่จะเลียตัวหันมองคนตัวโตที่แม้จะเกาะติดกับเธอ

แต่ก็เป็นสุภาพบุรุษพอ เขาทำหน้าที่การ์ดให้เธอตลอดคืนที่ผ่านมา
ไม่ร้องเกียจ...

หญิงสาวรู้สึกประหลาดใจตัวเองที่เธอไม่ได้รำคาญเขาที่เข้ามาใกล้ชิด
เธออย่างเปิดเผย ที่ผ่านมา หนุมๆ ที่ประกาศแสดงความสนใจในตัวเธอ
ล้วนแต่ต้องเสียหน้ากลับไป เพราะเธอตัดโอกาสอย่างตรงไปตรงมาตั้งแต่
แรก แต่กับริว เธอกลับทำไม่ลง เป็นเพราะอะไรกัน

หลังจากรอริวหาสื่อโคตของตัวเองในตู้หน้าประตูอยู่ครู่หนึ่ง จังหวะ
ที่หึ่งคู้กำลังจะเดินออกจากงาน ก็มีคนกลุ่มหนึ่งสวนเข้ามาอย่างรวดเร็ว และ
เป็นกลุ่มที่สร้างความตื่นเต้นให้ทุกคนในงาน

“ตำรวจ” เพียงดาวยืนอยู่ข้างทางออกกระซิบเบาๆ อย่างตกใจ

เมื่อหลายคนกรูกันมาทางนี้เธอเป็นฝ่ายขยับเข้าใกล้ชายหนุ่มจนแขน
ทั้งสองแนบชิดกันโดยไม่รู้ตัว ตั้งแต่มาอยู่ต่างถิ่นนี้เป็นครั้งแรกที่เธอได้เจอ
กับผู้ที่ทักษ์สันติราษฎร์ของประเทศนี้ระยะประชิด เกิดอะไรขึ้น หรือจะเป็น
เรื่องมั่วสุมยาเสพติด ในใจตอนนี้คิดไปร้อยแปด มารดากับคุณย่าจะว่า
อย่างไรบ้างหนอ ถ้าเธอมีเรื่องมีราวติดร่างแหไปพร้อมกลุ่มนักเรียนต่างชาติ
กลุ่มนี้ เสียประวัติคือสิ่งที่เธอกลัวมาตลอด ยิ่งเป็นในต่างแดนที่ไม่มีใคร
รู้จักมาช่วยเหลือได้แล้วยิ่งไปกันใหญ่

ไม่น่ามางานนี้เลยจริงๆ

“ไม่ต้องตกใจ ช่างบ้านหรือใครคงแจ้งเรื่องเสียงดังในยามวิกาล
ตำรวจเขาคงมาจัดการปิดปาร์ตี” น้ำเสียงนั้นมันคง เขาพูดออกมาราวกับ
เป็นเรื่องที่เขาเคยเจอมานับครั้งไม่ถ้วน ร่างสูงใหญ่เบียดตัวกันให้เพียงดาว
ก้าวออกจากบ้านโดยไม่โดนคนที่วิ่งกรูกันออกมานั้นกระแทกเอา

มือแข็งแรงขยับมากุมรอบมือเธอที่ตอนนี้สั่นและเย็นเฉียบ ฝ่ามือ
และนิ้วเขาสากและหยาบอย่างน่าประหลาดใจ มันช่างขัดกับหน้าใสๆ และ
แววตาสีเล่นเหมือนคนไม่เคยต้องใช้แรงงานหนัก แต่ก็เป็นไปได้ว่าเขาอาจ
จะชอบเล่นกีฬาที่ต้องใช้มือเช่น กอล์ฟ หรือยกน้ำหนัก เพียงดาวคงจะ

สะบัดมันออกถ้าไม่เผอิญเห็นรถตำรวจหกคันที่จอดล้อมบ้านไว้และทำให้เธอขาแข็งอ่อนแทบหมดแรง เธอยอมรับว่าในสถานการณ์ไม่ปกติเช่นนี้ 'แม่แก่' ที่น้องสาวเธอชอบใช้เรียกขานแทนชื่อเธอทำอะไรไม่ถูกจริงๆ

“ดาวเดินออกไปตรงๆ ครับ ไม่มีอะไร” ราวี่ดูจะเป็นที่พึ่งที่ดีในยามฉุกเฉิน ร่างสูงใหญ่ที่กุมมือเธอแน่นให้ความรู้สึกอุ่นใจยามเดินผ่านกลุ่มตำรวจตัวสูงใหญ่ที่ยืนคุมเชิง

ทันทีที่พ้นหน้าบ้านโดยไม่ถูกกักตัวไว้อย่างที่นึกหวั่น เพียงดาวถึงกับถอนใจยาว เธอก้มลงมองนิ้วมือของเธอและเขาที่ประสานกันแน่นแนบ ก่อนค่อยๆ แยกมือออกโดยที่อีกฝ่ายไม่ได้รู้ไว้ เขาแค่นึกกว้างอีกครั้งและยกมือตนเองที่เพิ่งปล่อยมือเธอขึ้นมาสัมผัสกับริมฝีปาก

หวังว่าเขาจะทำอาการนั้นเพราะว่าหนาวนะ...

ราวี่ปล่อยให้เพียงดาวได้สงบสติอารมณ์เสียบๆ ทั้งคู่ไม่ได้พูดอะไรกันอีก เขาเดินเคียงข้างเธอไปหนึ่งๆ แต่เมื่อมาถึงรถของเธอ ชายหนุ่มอดอมยิ้มไม่ได้

วอลโว่...ปลอดภัย สมรรถนะดีเยี่ยม เรียบหรู มั่นคง...ดูเป็นเธอจริงๆ

“ถ้าดาวจะหยิบของอะไรในรถ ให้เปิดประตูข้างครับ อย่าเปิดประตูคนขับ”

เพียงดาวที่กำลังหยิบกุญแจมองคนที่ก้มลงมากกระซิบเตือนอย่างไม่เข้าใจนัก แต่ชายหนุ่มก็น้อยปากให้มองตำรวจสองนายที่เดินอยู่ไม่ไกล

“ขามองอยู่ ถ้าดาวเปิดประตูคนขับ เขาอาจจะมาขอตรวจแอลกอฮอล์เราเพิ่งออกจากปาร์ตี”

เขาอธิบายอย่างเชี่ยวชาญตามประสาเด็กเที่ยวกลางคืนที่รู้หลบ รู้หลีกจนชำนาญสินะ

หญิงสาวมองตามแล้วพยักหน้า หลังจากคนเข้ามาในงานกันมากหน้าหลายตา เธอก็ระวังตัวถึงขนาดไม่แตะขวดไวน์ของตนเองที่วางทิ้งไว้ในครีว

อีก แต่ถึงจะมั่นใจว่าไวน์สองแก้วที่เธอดื่มไปตลอดหลายชั่วโมงจะเจือจางจนไม่สร้างความเดือดร้อนให้ ก็ไม่อยากจะเสี่ยง ตลอดชีวิตที่ผ่านมา เธอวางตัวในกรอบและไม่ประมาทที่จะเสียชื่อเสียงไม่ว่ากับเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่

“มีบูต หรือรองเท้ากีฬาในรถไหม”

“ทำไม่”

“เราจะเดินกลับบ้าน ตอนนี้อากาศร้อนแล้ว ใกล้เคียงเวลาเคาน์ดาวน์ คงหาแท็กซี่ยาก” รัยยังก้มมองรองเท้าที่เธอสวมใส่อยู่ มันไม่ใช่สันสูงปรี๊ดแบบที่สาว ๆ นิยมใส่มางานเลี้ยงก็จริง แต่ก็ไม่ใช่รองเท้าสำหรับเดินถนนระยะทางไกล

เพียงดาวเข้าใจที่เขาพูด เธอรับว่ามีรองเท้าสำรองอยู่กลางเปิดท้ายรถหยิบถุงอุปกรณ์ออกกำลังกายออกมา

รัยดึงประตูด้านหลังเปิดออกเพื่อให้เธอเข้าไปนั่งเปลี่ยน ชุดเดรสที่เธอสวมใส่ไม่ได้รัดส้นก็จริง แต่เมื่อมีเสื้อโค้ตตัวหนาใหญ่สวมอยู่ และต้องก้มลงจากที่นั่งบนเบาะรถ เธอจึงเปลี่ยนรองเท้าไม่ถนัดนัก

“ผมช่วย” รัยคว้ากล่องรองเท้ามาจากมือเธอและย่อตัวลง จนเพียงดาวรีบขยับขาหลบ

“ไม่ต้อง”

“เปลี่ยนซ้ำเดี่ยวตำรวจมาหานะ”

อีกครั้งที่ตำรวจจะชูเด็กชู้กแล้วสำเร็จ เพียงดาวรีบยกหน้าสอดสายสายตามองหาผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ทันที ไม่ปล่อยให้เธอเปลี่ยนใจ รัยถอดผ้าพันคอตัวเองมาคลุมบริเวณหน้าตักของเธอไว้ แม้มันจะมิดชิดมีถุงน่องสีดำหุ้มสวมใส่อยู่ไม่ได้บีบเปลือย แต่คลุมไว้ก็ดีกว่า ไม่ใช่เพื่อเธอ แต่เพื่อเขาเองที่จะได้ไฟก๊สที่รองเท้า มือแข็งแรงช่วยผูกเชือกรองเท้ากีฬาเสร็จไปหนึ่งข้าง และย้ายไปอีกข้างหนึ่ง

เพียงดาวไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเธอ

ใจช่างสิ้นสะท้าน...

ราวกับถูกร้ายมนตร์ ร่างกายเธอตอนนี้หนึ่งแข็งทำอะไรไม่ถูก แต่หัวใจก็กลายเป็นขี้ผึ้งหลอมละลาย ตั้งแต่แตกเนื้อสาว ใช่ว่าไม่เคยมีชายหนุ่มมาแสดงความสนใจและทำอะไรให้ แต่ไม่เคยมีครั้งไหนที่ใจเต้นระรัวไม่เป็นจังหวะขนาดนี้ ชายหนุ่มที่เพิ่งเจอกันเป็นครั้งแรกและกำลังก้มตัวอยู่ตรงหน้าช่วยเธอใส่รองเท้า ความใกล้ชิดเกินงามในท่าทางที่ไม่ปกติเช่นนี้ไม่ใช่เหตุการณ์ที่เธอควรจะปล่อยให้เกิดขึ้นเลย

แต่มันก็เกิดขึ้นแล้ว โดยความยินยอม ไม่ผลักไสของเธอเอง...

เงาตะคุ่มของผู้ชายตัวโตที่เดินมาด้านหลังรวิพร้อมแสงไฟฉายก็ทำให้เธอตกใจตัวเกร็งจนบีบมือที่หัวไหล่ของเขา อากาศของเธอทำให้รวิเงยหน้ามองหญิงสาว ก่อนจะหันมองตามสายตาเธอ

อย่างที่รวิขูไว้ ตำรวจสองนายตามมาตรวจหนุ่มสาวที่ท่าลับๆ ล่อๆ อยู่ที่รถจริงๆ

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม” เสียงซึ่งขังร้องถามมาจากด้านหลัง

รวิดึงเชือกรองเท้าผูกให้เป็นโบแน่ม ก่อนลุกขึ้นยืนตอบอย่างไม่หวาดหวั่น

“เธอแค่เปลี่ยนรองเท้า เดี่ยวเราจะเดินกลับ ที่รถไว้ที่นี่”

ตำรวจยังคงฉายไฟเข้าไปในรถ แต่เมื่อไม่เจออะไรที่ผิดปกติ ทั้งสองก็พยักหน้า และเดินผ่านไป แต่คาดว่ายังไม่ไปไหนไกล

อีกครั้งที่เพียงดาวถอนใจ ชีวิตจิตคิดของเธอดูเหมือนจะเจอกับเรื่องน่าตื่นเต้นนับครั้งไม่ถ้วนในคืนนี้ และหนึ่งในนั้นก็คือผู้ชายคนนี้นี่ละ หญิงสาวหยิบผ้าพันคอของเขาขึ้นมาจากหน้าตักของตัวเองแล้วส่งคืนให้เขา

“ขอบคุณค่ะ”

เจ้าของผ้าพันคอกลับไม่รับคืนโดยง่าย เขาขยับแทรกตัวเข้าไปวางรองเท้าคู่เดิมของเธอที่พื้นรถ ก่อนก้มลงมาตรงหน้าและพูดว่า

“พันให้หน่อยครับ”

“พี่ไม่เคยพ่นให้ใคร”

“ผมก็ไม่เคยใส่ร่องเท้าให้ใครเหมือนกัน”

“ก็ได้” ถ้าจะยืนเถียงกันหนาวๆ อยู่ตรงนี้ก็คงไม่ได้กลับบ้าน เพียงดาวเอี่ยมแขนคล้องผ้าหนาผืนยาวรอบคอเขา โดยพยายามทำให้รวดเร็วที่สุด

ปลายผมของเขาเกือบสัมผัสใบหน้าเธอ ในขณะที่ปลายจมูกโด่งนั้นเฉียดอยู่ที่ซอกคอ ได้กลิ่นหอมจางๆ จากน้ำหอมอ่อนๆ ที่เธอฉีดเมื่อหลายชั่วโมงก่อน รวีห้ามใจตัวเองอย่างหนักไม่ให้รวบรวมตรงหน้าเข้ามาจดอย่างที่ใจปรารถนา ถ้ายังอยากสานสัมพันธ์กับเธอต่อ เขาคงต้องเดินหน้าช้าๆ แต่มั่นคง

“เสร็จแล้ว”

“ขอบคุณมากครับ” ดวงตาคู่นั้นพรวรระยิบไม่ต่างจากดาวบนฟ้า คือดาวสวยเต็มฟ้า แต่เธอไม่มีเวลาได้สังเกตมัน

“แยกกันตรงนี้ก็ได้นะ เดี่ยวพี่เดินกลับเองได้” เพียงดาวรีบเอ่ยเพื่อหลบความเขินอายออกไป

“คืนนี้คนเมาเยอะเต็มถนนไปหมด จะเดินหรือขับรถก็อันตรายพอกัน รีบไปกันเถอะ ชักช้าอยู่เดี๋ยวตำรวจกลับมาอีกรอบนะ หรือดาวอยากนั่งรถตำรวจกลับ”

“ไม่”

“ถ้าผมเดินไปบอกตอนนี้ว่าดาวเจ็บเท้า เราหาแท็กซี่ไม่ได้ เขาอาจจะไปส่ง”

“บ้า” เพียงดาวไม่คิดว่าจะมีใครที่ทำให้เธอหลุดว่าออกมาได้ตั้งแต่วันแรกที่พบกัน

รวีฉีกทุกกฎเกณฑ์เสียจนเธอตั้งรับไม่ทัน

“ดาวไม่มีถุงมือ” รวีสังเกตเห็นมือของเธอที่ยกขึ้นมาเบาๆ ใต้อุ่นก่อนสอดลงไปใ้ในกระเป๋าเสื้อโคตอีกรอบ

“อิม มันคงหล่นตรงไหนสักที”

“เอาของผมไปใส่ก่อน”

“ไม่เป็นไร เลี้ยวที่มีกระเป่า”

รวิถอดถุงมือเขาออกก่อนว่า “ดาวจะส่งมือมาตีๆ หรือจะให้ผมช่วย”

ถึงไม่ได้ระบุคำจำกัดความของคำว่าช่วย แต่เธอพอจะเดาได้

“แมื่อยังไม่เคยชู้ที่เลยนะ” เพียงดาวยังคงมุ่งมั่นในการแทนตัวตามที่

ควรจะเป็น

“ผมขอร้องต่างหาก ใส่วันะครับ เดี่ยวเอลซ่ามีเอียนแล้วเสกทั้งเมือง เป็นน้ำแข็งละลายเลย” ประโยคหลังเขาพูดเหมือนพึมพำกับตัวเอง

“อะไรนะ” ถ้าเธอฟังไม่ผิดเขาเปรียบเธอเป็นเจ้าหญิงน้ำแข็งใน แอนิเมชันเรื่องดัง

และแล้วในจังหวะที่เธอกำลังงงๆ ถุงมือคู่อื่นที่อุ่นสบายก็ถูกสวมทับมือเธอจนได้

“ขอบคุณ”

“ด้วยความเต็มใจครับ”

ความเสียบขณะเดินกลับไม่ได้ทำให้เธออึดอัด เป็นครั้งแรกตั้งแต่มาอยู่ที่นั่นที่เธอได้เดินมองท้องฟ้ายามค่ำคืน โดยมีใครบางคนเดินเคียงไปด้าน หลังห่างจากเธอประมาณครึ่งก้าวที่กลับทำให้เธอรู้สึกอุ่นใจกว่าเดินลำพัง

ปลอดภัยจากคนอื่น แต่อันตรายจากเขาสินะ...

ช่างเป็นการเดินระยะทางสิบช่วงถนนยามดึกท่ามกลางอากาศหนาวเย็นที่ผ่านไปเร็วเกินคาด แม้เขาจะให้เธอเดินนำ แต่ท่าทางของเขานั้นไม่เหมือนคนไม่รู้ทิศทางสักนิด เพื่อพิสูจน์สิ่งที่เธอสงสัย เพียงดาวแก้มองเดินเลยหน้าประตูตึก แต่เขากลับหยุดยืนนิ่งและยิ้มกริ่ม

“รู้ได้ยังไงว่าที่อยู่ที่นี่”

“เพราะผมก็อยู่ที่นี่เหมือนกัน”

หลากหลายคำถามที่อยากรู้ แต่เธอเลือกที่จะหยุดมันไว้ตรงนี้ วันนี้

ยาวนานเพียงพอแล้ว

“ขอบคุณมากนะ วันนี้ดีอยู่แล้ว พี่ขอตัวก่อน”

“ผมขออีกสิบวินาที”

“หืม”

ชายหนุ่มพลิกดูนาฬิกาที่ข้อมือ ก่อนเงยหน้าขึ้นยิ้มกว้างแล้วเริ่มนับ
ตัวเลข

“สิบ เก้า แปด เจ็ด หก ห้า สี่ สาม สอง หนึ่ง...แฮปปี้นิวเยียร์ครับ
ดีใจจัง ปีใหม่ปีนี้ได้เห็นหน้าดาวเป็นคนแรก” ดวงตาเป็นประกายวิบวับ
งดงามยิ่งกว่าดวงไฟที่ประดับประดาสองข้างทาง

“พี่ดาว...” เธอเตือนเขาอีกครั้งในวินาทีแรกๆ ของปีใหม่ แต่น้ำเสียง
ไม่หนักแน่นเอาเสียเลย

“ของขวัญวันปีใหม่ ผมเรียกดาวเถอะนะ” น้ำเสียงอ่อนหวานนั้นทำ
เธอเกือบใจอ่อน แต่เพียงดาวก็ส่ายหน้า

“เรียกพี่ดาวแหละดีแล้ว สุขสันต์วันปีใหม่นะรวี”

สายตาที่สบประสานบอกเขาว่า ดวงดาวที่ดูเย็นชาเหมือนเจ้าหญิง
น้ำแข็งนั้น ลึกๆ ข้างในไม่ได้แข็งแกร่งอย่างที่เห็นเลย อยากจะเสกให้มีชื่อ
มิสเชิลโทอยู่เหนือจุดที่เธอและเขายืนอยู่ตรงนี้

แต่...สำหรับวันนี้ วันแรกที่เราได้คุยกันอย่างเป็นทางการ...ได้แค่นี้ก็
ดีใจมากแล้ว

ดาวดวงที่

๒

คนมีพร้อมสรรพ
ที่สุขไม่สุด

เพียงดาวไม่แน่ใจนักว่าความสามารถในการควบคุมอารมณ์ให้อยู่
กลางๆ ไม่สุข ไม่ทุกข์นั้นคือบุญหรือคือกรรมกันแน่ แต่นั่นคือตัวตนของ
เธอที่เป็นมานาน และยังคงเป็นอยู่ การปล่อยตัวเองให้มีความสุขโดยลืมตั้ง
การ์ดจนความทุกข์ถ้าโถมเข้ามาโดยไม่ทันตั้งตัวนั้นอันตรายเกินไป แม้จะ
ได้ยินเสียงชื่นชมจากคนรอบตัวถึงความเพียบพร้อมที่เธอมีทั้งรูปร่าง
หน้าตา ชาติตระกูล และทรัพย์สินเงินทอง แต่เพียงดาวรู้ว่าคนพวกนั้น
มองเธอแบบจาบจวยแต่เพียงเปลือกนอก ตัวจริงของเธอนั้นเป็นผู้หญิงที่
ธรรมดาออกไปทางจิตซัดและไม่มีเสน่ห์นัก

ในบรรดาสามีใบเถาพี่น้องสามคนซึ่งล้วนเป็นเด็กบ้านแตกตั้งแต่ยัง
เด็ก ใครๆ ก็มองว่าเธอโชคดีที่สุดที่ได้มาอยู่กับแม่ มีครอบครัวสมบูรณ์
ครบทั้งแม่ พ่อเลี้ยงที่แสนดีและดูแลเธอมาอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง แต่

ลึกๆ เธอลับคิดว่าตัวแม่อยู่ใกล้ซิดเธอที่สุดก็จริง แต่ใจของแม่นั้นพะวงห่วงหาอยู่กับลูกที่อยู่ใกล้ตัวตลอดเวลา

เมื่อครั้งที่เธอยังเด็ก หลายคืนที่แม่พวตื้นขึ้นมากกลางดึกเพราะคิดมากจนเก็บไปฝันว่าลูกที่อยู่อีกบ้านจะไม่มีใครดูแลหาข้าวปลาให้กิน หรือโดนผู้หญิงคนใหม่ของพ่อบุกเข้ามารังแก แม่รู้สึกผิดต่อเพียงรุ่งที่ต้องกลายเป็นลูกพ่อเต็มตัวโดยที่แม่ไม่สามารถเข้าไปก้าวก่ายการเลี้ยงดูได้มากนัก แม่ห่วงโลลาลิน เพราะเด็กน้อยถูกเปลี่ยนมือเลี้ยงสลัไปมา ดูจะไร้ความมั่นคงทางใจจนก่อเรื่องราวไม่เว้นแต่ละวัน

สำหรับตัวเพียงดาวนั้น แม่เองก็โดนคนปรามาสไว้เช่นกันว่าพาลูกสาวมาอยู่บ้านเดียวกับพ่อเลี้ยงฝรั่ง โตมาจะใจแตก ด้วยเหตุนี้เพียงดาวจึงโตมาแบบรู้้อยู่และมีกรอบให้ตัวเอง พยายามจะไม่สร้างปัญหา เพราะแม่มีเรื่องให้ปวดหัวพอแล้ว เธอรู้ว่าแม่เหนื่อยเพียงไรกับความพยายามในการประคับประคองครอบครัวที่แตกสลายให้ยังดูเหมือนว่ามีความสัมพันธ์อันดีกันอยู่ แม้ในความเป็นจริงนั้นสิ่งที่แตกสลายไปแล้วส่งผลต่อทุกคนมากกว่าสิ่งที่ทุกคนแสดงออกก็ตาม

ในสายตาเธอ แม่เหมือนผู้หญิงตัวเล็กบางที่สั่งตัวเองให้เทินแก้วเจียรระโนะราวๆ หนักๆ ไว้บนศีรษะ และพยายามประคองไม่ให้มันหล่น... และดูเหมือนว่าเธอกำลังพยายามทำตาม

เสียงเคาะประตูตั้งแต่มืดไม่เจ็ดโมงครึ่งในเช้าวันปีใหม่ไม่ใช่เรื่องปกติ มีเพื่อนเพียงไม่กี่คนที่เคยมาหาเธอที่บ้าน และไม่มีใครแวะมาโดยไม่โทร. หาล่วงหน้า อันที่จริงไม่น่ามีใครผ่านประตูตึกด้านล่างเข้ามาได้ด้วยซ้ำ เมื่อมั่นใจว่าไม่ได้เห็นใครไว้ เธอปล่อยให้เสียงเคาะนั้นค่อยๆ เงียบไปเอง

ใช้ความสงบสยบความเคลื่อนไหว...สำเร็จ

แต่แล้วอีกหนึ่งนาทีเสียงเคาะก็ดังกลับขึ้นมาอีกครั้ง...

เพียงดาวค่อยๆ เดินอย่างเงิบเสียงไปที่หน้าประตู มองผ่านช่องตาแมวและพบว่าคนตัวสูงใหญ่ที่มายืนอยู่หน้าประตูคือคนเดียวกับที่เพิ่ง

ลากากันไปเมื่อตอนเที่ยงคืน

หญิงสาวถอนหายใจเฮือกใหญ่...คนบ้าอะไรยืนยิ้มยิงฟันให้ช่อง
ตาแมว

ผู้ชายช่างตอแยรูกหนักไม่ใช่สไตล์ที่เธอนิยม หรือเอาจริงๆ เธอยัง
ไม่นึกอยากคบหากับผู้ชายหน้าไหนเลย อยากรจะเดินกลับไปนั่งเฉยๆ ทำ
เป็นไม่รู้ไม่เห็น แต่จะปล่อยให้เขายืนยิ้มเก้อราวกับเป็นนายแบบยาสีฟัน เธอ
ก็ใจแข็งไม่พอ

ประตูที่ค่อยๆ เปิดออกพร้อมเจ้าของห้องหนึ่งสนิทไม่ได้สร้าง
ความหวาดหวั่นให้คนมาเยือนแต่อย่างใด

“ดาวขอกุญแจรถหน่อยครับ เดี่ยวผมไปยืมรถให้” เขาขยับตา ยิ้ม
กว้าง พุดเสียงซื่อ พลงยื่นมือมาด้านหน้าเพื่ออรับกุญแจ

เพียงดาวหน้าเหลือ ตกใจที่เธอลืมไปเสียสนิทว่ารถยังคงจอดอยู่
ที่อื่น และนึกขอโทษที่แปลเจตนาดีของเขาผิดไป

“ลืมไปเลย ขอบคุณนะ แต่ไม่เป็นไร เดี่ยวพี่ไปขับกลับมาเอง”

“ผมขับไปส่ง ถนนเส้นนั้นแปดโมงเช้าถึงห้าโมงเย็นเขาห้ามจอด
เดี๋ยวโดนใบสั่งนะ”

เพียงดาวคิดอยู่ครู่หนึ่งแต่ก็พยักหน้า เขาพูดถูก ถ้าเธอเดินไปเอง
อาจจะไม่ทัน คนอยู่ในกรอบทำตามกฎระเบียบอย่างเธอจำยอมลดความ
ตั้งใจที่จะรักษาระยะห่างและทำเป็นมองไม่เห็นรอยยิ้มกว้างอย่างถูกใจของ
เขาตอนเธอวิ่งไปหยิบกุญแจรถ โชคดีที่การเป็นลูกสาวของจันทร์เจ้าทำให้
เพียงดาวเคยชินกับการเปลี่ยนชุดนอนทันทีที่ตื่นและแต่งตัวเรียบร้อยพร้อม
รับแขกเสมอแม้จะอยู่ที่บ้าน เธอเพียงแค่อหิยาคาติแกนและโคตมาสวมทับ
สวมรองเท้าบูตก็เป็นอันเรียบร้อยสามารถเดินตามเขาลงมาที่โรงจอดรถได้
ในเวลาอันรวดเร็ว

“รถสูงหน่อย ให้ผมช่วยไหม”

“ไม่เป็นไร ขึ้นเองได้” เธอบอกเขาเสียงเรียบ มองคนทำหน้าที่เจ้าเล่ห์

อย่างไม่ค่อยแน่ใจ วิธีการช่วยของเขาจะดันบันท้ายของเธอขึ้นไปหรืออย่างไรกัน

จู่ๆ กิจกรรมแรกของวันขึ้นปีใหม่นี้เธอก็กระโดดขึ้นรถคนกึ่งแปลกหน้ามาเสียอย่างนั้น ที่ต้องใช้คำว่ากระโดดเพราะรถของเธอคือ GMC คันใหญ่โตขนาดที่น่าจะลากรถบ้านได้ทั้งหลัง อย่างไรก็ตามมันก็คือรถกระบะไม่ใช่รถที่เธอคุ้นชิน เพียงดาวแทบไม่เคยได้ขึ้นรถกระบะแบบนี้ ดูเหมือนการได้รู้จักกับวิจจะสร้างประสบการณ์ใหม่ให้เธอได้ในระยะเวลาไม่ถึง ๒๔ ชั่วโมงที่ผ่านมา

ทันทีที่ขยับออกจากตัวตึกได้ วิจก็พูดด้วยน้ำเสียงร่าเริงว่า
“ไปเที่ยวกัน”

“หืม” นั่นไม่ใช่เหตุผลที่เธอก้าวขึ้นรถคันนี้เสียหน่อย สีน้าหวาดระแวงอย่างไม่ปิดบังเหมือนไม่แน่ใจว่าเขาจะมาไม่ไหนทำเอาคนหลังพวงมาลัยรถหลุดหัวเราะ

“ดาวขี้มั่วเป็นไหม” น้ำเสียงสนุกและใบหน้านัยน์ตูดูจะเกินเหตุไปเสียหน่อย

“ไม่อยากไปไหน”

“ตอบไม่ตรงคำถาม”

“ขี้เป็น”

“แล้วสักี่ดู^๒ ละ”

“ยังไม่เคยลอง”

“ไปลองนะ ไว้แก่ๆ ค่อยอยู่บ้าน ตอนนี่ไปเที่ยวก่อน”

“ถ้ารีบเที่ยวพล่อยพี่ลงตรงนี้ก็ไม่ต้องไปส่ง พี่ต้องไปเอารถ” น้ำเสียงสะบัดของคนหนึ่งนั้นไม่ได้ทำให้เขานึกกลัวแต่อย่างใด

“เดี๋ยวขับรถดาวไปเก็บที่บ้านก่อนไง แล้วเราขับออกไปนอกเมือง

^๒ Ski-Doo เป็นยี่ห้อของสโนว์โมบิล ผลิตโดยบริษัท Bombardier

ตอนนี้ทางไปทะเลสาบกับไวเนอร์มีหิมะฟูหนาเลยนะ ดาวต้องขอบแน่ๆ เริ่ม
ต้นปีใหม่อย่าอยู่อุดู้ในเมืองเลย เต็มเย็นๆ ก็กลับ”

ฟังเผินๆ ดูเหมือนคนสนิทสนมวางแผนตารางการเที่ยวด้วยกัน มัน
ก็ฟังดูไม่เลวร้ายถ้าเพียงเธอจะสามารถเชื่อถือเขาได้ แต่นี่เขาคือใครกัน อยู่
ดีๆ จะให้เธอไว้ใจเขาขนาดขึ้นรถออกนอกเมืองไป ก็ยังไม่น่าเป็นไปไม่ได้

เมื่อเพียงดาวยังนิ่ง ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ รวิก็พูดต่อ

“ผมมีธุระต้องแวะไปทำแถวนั้นนิดหน่อย ถ้ากลัวว่าผมจะหลอกไป
ขาย ลองถามเขาดูได้นะ คุณหน้าใหม่” รวิส่งโทรศัพท์มือถือมาตรงหน้าเธอ

เพียงดาวมองตาม อดคิดไม่ได้ว่าเขาจะมาไม่ไหนกันถึงส่งรูป
อธิการบดีของมหาวิทยาลัยมาให้ดู ยังไม่ทันที่เธอจะพูดอะไรต่อ รวิก็พลิก
ข้อมือดูนาฬิกาแล้วเบี่ยงรถเข้าข้างทาง เปิดแอปพลิเคชันวิดีโอคอลก่อนโทร.
ออก

“ทำอะไรนะ”

“ก็ดาวกลัวผมหลอก เลยจะหาคนน่าเชื่อถือได้มาช่วยยืนยันว่าจะพา
ไปเที่ยวแล้วพากลับมาส่งจริงๆ”

“ไม่...” ยังไม่ทันที่จะพูดต่อ อีกฝ่ายก็กดรับ แล้วหน้าของ ดร. ปีเตอร์
แมคคินนอน ก็ขึ้นมานบนหน้าจอ

รวิพูดพลางยกมือทักทาย “ไฮ พีท”

พีท คือชื่อย่อของปีเตอร์ และไฮก็ดูไม่เหมาะกับคุณวุฒิและวัยวุฒิ
ของอีกฝ่ายเอาเสียเลย คำพูดไม่รู้จักเด็กรู้จักผู้ใหญ่ของนายคนนี่คงโดน
คุณย่าของเธอ ม.ร.ว. ศศิณิภา หนักตล อบรมยกใหญ่

“ไฮ วินซ์ แซนดี้กำลังจะโทร. ไปเลยว่าออกมารีลัง”

อีกฝ่ายดูไม่เดือดร้อนกับคำพูดของรวิ ฟังดูเหมือนเขาจะมีนัดกันไว้
จริงๆ และวินซ์คือชื่อที่เขาให้เพื่อนต่างชาติเรียกสินะ

แซนดี้ น่าจะหมายถึง แซนดรา แมคคินนอน สุภาพสตรีนักธุรกิจ
คนเก่งที่เพียงดาวเพิ่งได้รับมอบหมายให้เป็นตัวแทนนักเรียนไปเชิญเธอมา

บรรยายเพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้นักธุรกิจรุ่นใหม่ๆ อะไรระโลกกลมขนาด
นั้น

“พีท ผมอยากพาใครไปแนะนำให้คุณกับแซนดี้รู้จัก แต่คุณช่วยบอก
เธอหน่อยสิว่าผมไม่ใช่ตัวอันตราย”

“หมายถึงให้ช่วยยืนยันว่าอันตรายมากๆ ใช่มั้ย” คนสูงวัยขยับตา
พุดกลิ้งหัวเราะ

“พีท! เธอฟังอยู่”

เสียงอุทานลั่นทันทีที่รวีพุดจบประโยค ก่อนจะร้องเรียกภรรยา
“แซนดี้”

รวีหันมองหญิงสาวข้างๆ ที่ถอยจนหลังติดประตูรถ เธอถลึงตาพร้อม
ส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไฮ วินซ์” เสียงสุภาพสตรีที่ทักทายมาอย่างยินดี พร้อมคำสั่ง “เธออยู่
ไหน ส่งโทรศัพท์ให้เธอสิจ๊ะ”

“แซนดี้ อย่าทำเธอกลัวนะครับ” รวีหัวเราะพร้อมยื่นหน้าพร้อม
โทรศัพท์เข้าไปใกล้กับเพียงดาวที่ทำได้เพียงค้อนขยับให้คนต้นเหตุ ก่อน
ขยับยึดตัวตรง ยิ้มบางๆ และทักทายคนในโทรศัพท์ด้วยน้ำเสียงสุภาพและ
ภาษาแสนจะทางการ

“สวัสดีค่ะมิสเตอร์ มิสซิสแมคคินนอน”

“โอ ดารา ฉันจำหนูได้ ดีใจจริงที่หนูจะมาฉลองวันปีใหม่กับเราวันนี้”

เป็นเพราะคำว่าดาวมีเสียงพ้องกับคำในภาษาอังกฤษที่แปลว่าข้างล่าง
หรือต่ำลง ซึ่งไม่เหมาะกับเป็นชื่อคน แมทธิวจึงตั้งชื่อใหม่ให้เธอว่าดาราซึ่ง
มาจากคำว่าดาราหรือดวงดาวนั่นเอง ตั้งแต่นั้นเธอก็ใช้ชื่อนี้แนะนำตัวกับคน
ต่างชาติ ส่วนพ่อเลี้ยงเธอนั้นยังคงเรียกเธอว่าดาวเหมือนสมาชิกครอบครัว
คนอื่นๆ

“เอ่อ คือ...” น้ำเสียงตื่นเต้นและสีหน้ายินดีของทั้งสองทำให้เพียงดาว
ปฏิเสธไม่ออก แต่วันแรกรวีก็จับทางความขี้เกรงใจผู้ใหญ่ของเธอถูกเสีย

แล้ว

“เคื่อนี้ก่อนนะครับพี่ท แซนดี้ เตียวเราเอารถดาราไปเก็บที่บ้าน แล้วจะเริ่มเดินทางครับ”

“เมื่อคืนที่นี้หิมะเพิ่งตกลงมาเพิ่มอีก เปลี่ยนล้อรถเป็นยางหน้าหนาวแล้วใช่ไหม”

“เรียบร้อยครับ เจอกันครับ”

“ไม่ต้องรีบนะ ขับรถดีๆ นะ เตียวเจอกัน”

สายตัดไปแล้ว และรวีก็ค่อยๆ หรีตาทันแบบสลัวโหม่ชันมามองคนข้างๆ อย่างกริ่งเกรง ก็เธอเล่นจ้องหน้าคนมัดมือชกด้วยสายตาของครูใหญ่ ยุคโบราณที่ถือไม้เรียวอันโตพร้อมลงโทษเด็กเกร

“ทำอย่างนี้ทำไม” เสียงนั้นนิ่งสนิท

“ผมขอโทษ ผมแค่อยากจะทำให้ดาวมั่นใจว่าไม่ได้หลอกพาไปขายหรือไปทำอะไรไม่ดี”

“แต่พี่ไม่ได้รับปากว่าจะไปตั้งแต่แรก”

“นะครับ นั่งรถไปเป็นเพื่อนผมหน่อย วันหนึ่งวงมาก กลัวหลับใน นี่เมื่อเช้าก็รีบตื่นเลย กลัวไปย่ำรถให้ดาวไม่ทัน โอ๊ะ เหลืออีกห้านาที ต้องรีบแล้ว” รวีหาจังหวะตัดบทอย่างฉับพลัน

เพียงดาวได้แต่หันหน้าออกนอกหน้าต่างอย่างครุ่นคิด

ผู้ชายอัยยาศัยดี มีน้ำใจ แต่กะล่อน ลิงหลอกเจ้าอย่างนี้ เธอคงตามเขาไม่ทันแน่นอน ควรอยู่ห่างๆ ไว้ใช่ไหม

รวีขับรถมาจอดท้ายรถที่ถูกทิ้งไว้ทั้งคืนทันเวลาก่อนแปดโมง แต่เขาไม่ได้แค่หย่อนเธอลงแล้วกลับไปก่อน เขากลับจอดรถต่อท้ายเธอและหยิบอุปกรณ์วิ่งตามลงมาชุดผ้าแห้งที่เกาะกระจกรถเสียทุกด้าน

อุ่นใจ...

น่าแปลก เธอน่าจะกำลังโกรธเขาอยู่มากๆ ไม่ใช่หรือ คนกึ่งแปลกหน้าี่จู่ๆ ก็พุ่งจู่โจมเข้ามาจนทำชีวิตเธอพลิกคว่ำพลิกหงายในชั่วโม่แรกๆ

ของปีกลับทำให้เธอรู้สึกดีในเรื่องเล็กน้อยที่เธอใส่ใจ ทั้งที่มันเป็นเรื่องง่ายๆ ที่เธอควรจะสามารถทุกอย่างด้วยตัวเองได้โดยลำพังด้วยซ้ำ

เอาละะ เพียงดาวได้แต่บอกตัวเอง ก็แค่นี้เกี่ยวกับน้องคนไทยวันเดียว ไม่น่าจะมีอะไรมาก

ทันทีที่ขั้วรถกลับมาถึงตึกที่พัก เพียงดาวก็บอกกับบริวารว่า

“ขอลับขึ้นไปเอาของบนห้อง รอสัก ๒๐ นาทีนะ”

“นานกว่านั้นก็รอได้ครับ หรือจะให้ผมตามขึ้นไปช่วยถือของไหม”

“ไม่ต้อง รอตงนี่แหละ”

“ได้ครับ ขอขอบคุณดาวที่ยอมไปด้วยกัน”

“เรียกพี่ก่อนแล้วจะไป” เพียงดาวแทบจะกัดปากตัวเองเมื่อหลุดพูดออกไป ไม่รู้เขารายเวทมนตร์อะไรที่ทำให้เธอปฏิเสธไม่ออกตลอด

“ครับ พี่ดาว วันปีใหม่นี้ไปเที่ยวกันนะจ๊ะ”

“ทะเล่นอย่างนี้ก็ได้ กลับก่อนมีดนะ”

“รับคำบัญชาครับ” เสียงพูดปนหัวเราะของคนยิ้มตาเป็นประกายอย่างถูกใจคำตอบนั้น ทำเอาเธออยากเปลี่ยนใจเสียเหลือเกิน

เธอเดินหายขึ้นลิฟต์ไปลิบนาทิลแล้ว แต่รียังเชื่อมั่นว่าเธอจะไม่หายไปเฉยๆ ชายหนุ่มใช้เวลาที่มีอยู่เก็บข้าวของเครื่องไม้เครื่องมือที่วางระเกะระกะเบาะหลังรถ และหยิบเครื่องดูตฝุ่นเล็กๆ ขึ้นมาดูตที่นั่นเบาะหน้าและพรม เธอจะรู้สึกอะไรไหมที่เธอไม่ได้ชวนเธอนั่งรถยนต์ยุโรปคันโก้ หรือรถสปอร์ตสุดเท่ ซวนสาวนั่งรถกระบะ ถ้าถูกปฏิเสธก็ควรทำใจล่วงหน้า แต่ลึกๆ เธอเชื่อว่าเพียงดาวไม่ใช่คนเช่นนั้น ถ้าเธอจะปฏิเสธเขา เหตุผลหลักน่าจะเป็นเรื่องอื่น คนที่แค่ความรู้สึกคนอื่นอย่างเธอคงไม่ถึงให้เขานั่งรอในรถทั้งวันโดยไม่บอกกล่าว

แล้วเขาก็โดนถูก เธอกลับลงมาจริงๆ รวีได้แต่ยิ้มกว้างยามวิ่งลงไปเปิดประตูด้านข้างเชิญให้เธอขึ้นไปนั่ง พร้อมกับรับของที่ถือมาเต็มสองมือ

“นี่อะไรเยอะเยอะครับ”

“ก็เราจะไปเยี่ยมผู้ใหญ่ว่า พี่ไม่เคยไปบ้านใครมือเปล่า”

“ยี่สิบนาทีกี่เตรียมทันเนี่ยนะ ดูดีเหมือนของเพิ่งออกจากห้างเลย”
บ้านเธอเลี้ยงมาด้วยความประณีตและพิธีรีตองขนาดไหนกันหนอ

“ก็ไม่ได้ยาก ของมีอยู่แล้ว”

ทั้งคุณย่าและมารดาเป็นตัวอย่างในเรื่องนี้ ชินเสียแล้วที่เห็นจันทร์-เจ้าเตรียมของขวัญเพื่อไว้ที่บ้าน ถ้าต้องไปเยี่ยมเยือนใครกะทันหัน เธอสามารถหยิบของออกมาแพ็กใส่กล่องและถุงเรียบร้อย ดูดีสมราคาโดยไม่ต้องวิ่งหาของในนาที่สุดท้าย ก่อนเธอจะมาเรียนต่อ จันทร์เจ้าก็ไปจัดการซื้อผ้าไหมไทย ทั้งผ้าพันคอ เนกไท ผ้ารองจาน หรือกระเป๋าใส่เหรียญเล็กๆ เตรียมไว้ให้พร้อมเสร็จสรรพสำหรับให้เธอมอบให้อาจารย์หรือใครๆ ที่มีน้ำใจต่อเธอ ส่วน ม.ร.ว. ศศิณิภา ผู้เป็นย่าของเธอนั้น ท่านมีของขวัญชิ้นเล็กๆ ติดบ้านท่านไว้เสมอ เวลามีแขกมาเยี่ยมเยือนและให้ของแก่ท่าน ท่านก็ให้ของขวัญกลับเช่นกัน

“แล้วนี่อะไรครับ”

“แซนดวิชกับกาแฟ ยังไม่ได้กินข้าวใช่ไหม พี่ เอ่อ ได้ยินเสียงห้องนายร้อง”

รวียิ้มเขิน แต่แล้วก็หันมามองเธออย่างซึ้งใจ ในความเรียบเฉยเพียงดาวมีมุมน่ารัก เธอใส่ใจคนรอบข้าง เมื่อเข้าทันทีที่ตื่นเขาก็แต่งตัวแล้วตรงดิ่งไปหาเธอ โดยยังไม่ได้กินอะไรรองท้องแม้แต่ น้ำสักแก้ว ขนาดที่เธอตอบตกลงแล้วและขอกลับขึ้นไปเอาของบนห้อง เขายังไม่กล้าวิ่งหายไปจากรถ เพราะเกรงว่าเธอจะเปลี่ยนใจ

“ขอบคุณครับดาว”

“พี่ดาว...” เสียงนั้นกดต่ำ ทำหน้าขริม แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะจับทางได้เสียแล้วว่าคนใจดีอย่างเธอ ไม่ได้ดูจริงจังอย่างที่พยายามจะแสดงออกมาให้เห็นเลย รอยยิ้มสุดซึ้งของเขาไม่ได้บ่งบอกว่าเขากลัวเธอแม้แต่น้อยนิด ดวงตาเป็นประกายเจิดจ้าขึ้นทำเพียงดาวกลายเป็นฝ่ายหลบสายตา

เสียเอง

“กล่องนี้เซนส์วิซโคลด์คัต กล่องนี้เซนส์วิซอกโก่ เอาอะไรดี”

“โห หายไปแบบเดียวยังมีให้เลือกอีก เอาสองอย่างเลย” ริวหันมองคนหน้าดูแต่ใจดี นี่หายไปแค่ ๑๐ กว่านาที นอกจากจัดเตรียมของขวัญเตรียมเสปียง เธอยังมีเวลาเติมสลิปนริมฝีปากอีกด้วย เขาชอบลิปสติกลี้นู้ดน้ำตาลอมชมพูเนื้อชาติบนนเรียวกปากของเธอเหลือเกิน

“จะกินเลยไหม เอ่อ กินในรถได้ใช่ไหม”

เพราะโตมากับผู้ใหญ่หลายคน เพียงดาวจึงปรับตัวขึ้นอยู่กับว่าอยู่กับใคร ถ้าอยู่กับพ่อเลี้ยง จะสบายๆ บางครั้งเวลาไปเที่ยวต่างแดนก็ขับรถเข้า Drive thru และสั่งของมานั่งกินในรถโดยไม่ต้องแวะพักกลางทางมารดาไม่นิยมนักแต่ก็ไม่ขัดใจ มีบ่นเวลากลิ่นอาหารติดรถหรือใครทำอะไรหล่นบ้างไปตามเรื่องตามราว แต่ถ้าเป็นรถของคุณย่า แค่คิดจะเอาอะไรไปนั่งกินในรถก็ผิดแล้ว

“ป้อนหน่อยสิครับ”

“กินไปแล้ว”

หลังจากขับรถออกนอกเมืองมาทางเหนือประมาณสองชั่วโมงก็เข้าเขตไร่ร่องนผลิตไวน์ ท้องฟ้าสดใสไร้เมฆเมื่อรวมเข้ากับทิวทัศน์ของเนินเขาสลักับที่ราบสำหรับไร่่องนและพืชไร่อื่นๆ ที่ตอนนี้อยู่กลุ่มด้วยหิมะสีขาวสะอาดช่างงดงาม เพียงดาวรีบยกโทรศัพท์ที่ขึ้นมานับที่ภาพผ่านหน้าต่างรถก่อนเอ่ยปากขออย่างอดไม่ได้

“ขอเปิดหน้าต่างนิดได้ไหม”

“ได้สิครับ”

ลมหนาวที่เย็นวูบปะทะใบหน้าให้ความรู้สึกสดชื่น หมิงสาวรีบยกโทรศัพท์มือถือขึ้นเล็งภาพผ่านช่องหน้าต่างรถอย่างตั้งใจ นานแล้วที่เธอไม่ได้ออกมาสัมผัสธรรมชาติ ชีวิตของเธอหมดไปกับการเรียนและทำงาน จนไม่มีเวลาได้คิดเรื่องอื่น

“ถ้าอยากถ่ายรูป จะให้ผมจอตลอดตรงไหน บอกได้นะ”

“ไม่เป็นไร เต็มใจผู้ใหญ่อร”

“ดาวนี้น่าจะเป็นเด็กดีมาก ๆ ไม่เคยติดกับผู้ใหญ่เลยใช้ไหม”

“น่าจะดีน้อยกว่านายแน่นอน” ใครบางคนกระตุ้นต่อมต่อลื้อต่อเถียงของเธอมาตลอดชั่วโมง

“ผมก็ว่านั่นแหละ แต่ก็ไม่นั่นนะ หนึ่งๆ แบบนี้อาจจะดีเสียบบ”

“รวี เรายังไม่สนิทกันขนาดนั้น” เธอปรามด้วยน้ำเสียงเรียบสนิทสีหน้าประหนึ่งมีป้ายไม้ไผ่เพื่อนเล่นกำกับเอาไว้ทำเอาชายหนุ่มหัวเราะรำ

“ค่อยๆ คบกันไปก็สนิทกันไปเองครับ” คนใจดีลู้เสียพูดพาลงหันมาขยิบตาก่อนยิ้มกว้างอย่างอารมณ์ดี

เพียงดาวสายหน้า มองไปรอบด้านที่เต็มไปด้วยหิมะขาวโพลนและมีผู้ชายกึ่งแปลกหน้าตัวโตนั่งฮัมเพลงหลังพวงมาลัยรถกระบะ GMC Sierra Denali คันใหญ่ยักษ์ คนที่อยู่เ็นรอบ ค่อยๆ คิด ค่อยๆ ตัดสินใจทุกเรื่องเช่นเธอตกกระไดพลอยโจนพาตัวเองมานั่งอยู่ตรงนี้ ณ วันที่ ๑ มกราคมได้อย่างไรกัน

ตอบตัวเองไม่ได้จริงๆ...

ดาวดวงที่

๓

วันปีใหม่กับคนกึ่งแปลกหน้า

Mr.Happy Go Lucky

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นสองครั้ง รวิมองเบอร์อย่างครุ่นคิดก่อนจะหัน
หน้ามากระซิบบอกเธออย่างมีมารยาทว่า

“ผมขอคุยโทรศัพท์เดี๋ยวเดี๋ยวนะครับ”

เพียงดาวรีบพยักหน้าพลางพิมพ์ “เชิญค่ะ”

เสียงคุยภาษาสเปนอย่างคล่องแคล่วสร้างความแปลกใจให้คนแอบ
ฟังไม่น้อย น่าเสียดายที่เธอไม่เข้าใจภาษานี้เลยไม่สามารถเดาได้ว่าเขากำลัง
คุยเรื่องอะไร

แล้วเธอจะอยากรู้ไปทำไมกัน...

ชายหนุ่มวางสายไปแล้วและหันมาขยิบตาให้เธอตามสไตล์คนชอบ
หัวนแสन्ह์ทั้งยามรู้ตัวและไม่รู้ตัว

“ขอโทษที่ต้องรับสาย เมื่อกี้เราคุยกันถึงไหนนะ”

เพียงดาวไม่ได้ตอบ แต่พูดว่า

“นายพูดสเปนิชได้”

“อ้อ เวลาไปเที่ยวสะดวกดีนะ หลายประเทศใช้สเปนิชเป็นภาษาหลัก
ไว้ไปเที่ยวกัน ผมเป็นไกด์ให้เอง”

“อ้อ” และแล้วก็วกเข้าเรื่องท่องเที่ยวที่คุยกันมาเกือบตลอดทางอีก
จนได้

“ถ้าอยากเจอเด็กๆ นักศึกษาที่พูดสเปนิช ดาวต้องไปงานปาร์ตีวัน
ประกาศอิสรภาพเม็กซิโกนะ รับรองตื่นตาตื่นใจ ที่เห็นเมื่อคืนธรรมดาไป
เลย เสียดายมีไปแล้วเมื่อเดือนกันยา รอปีหน้าเดี๋ยวผมพาไป”

โธ่ หลงคิดว่าฝึกคุณภาพสเปนิชภาษาที่มีประชากรใช้มากเป็นอันดับ
สี่ของโลกเพื่อเรื่องการทำงาน ที่ไหนได้ฝึกไว้ท่องเที่ยวและสนทนาในวงปาร์ตี
นั่นเอง

จะว่าไปแล้วผู้ชายเจ้าเสน่ห์ไร้ทุกข์โศกคนนี้มีบุคลิกคล้ายกับใครบาง
คนที่เธอคุ้นเคยดี คนที่ทำเหมือนทุกอย่างเป็นเรื่องง่ายตายไปเสียหมด
ผู้ชายที่เธอทั้งรักและไม่อยากจะรัก ไม่คาดหวังเพราะไม่อยากผิดหวัง ถ้า
เป็นคนอื่น เธอคงจะหลีกหนีคนเช่นนี้ไปโดยง่าย แต่ที่ทำได้เพราะคนคน
นั้นคือบิดาของเธอเอง

สุริยัน นกดล พระเอกรุ่นเก่าชื่อดังที่ทุกวันนี้ก็ยังหล่อเหลาชนิดที่ว่า
กาลเวลาไม่อาจทำอะไรได้ แม้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับบิดาไม่ราบเรียบ
นัก แต่ประโยคที่บิดาพูดย้ำอยู่บ่อยครั้งคือ

‘พ่ออาจจะเคยทำอะไรให้หนูผิดหวังไปบ้าง แต่ไม่มีวันไหนที่พ่อ
ไม่รักหนู’

คำพูดสวยหรูที่สัมผัสจริงแทบไม่ได้...

นับตั้งแต่วันที่ความแค้นแรงแงและไร้ความรับผิดชอบของสุริยันทำให้
จันทร์เจ้าเสียใจจนต้องเลิกรักกัน เธอก็ไม่เคยมองพ่อเหมือนเดิมอีกเลย เธอ
นึกโทษว่าสุริยันคือต้นเหตุที่ทำให้สามสาวพี่น้องต้องกระจัดกระจายแยกไป

คนละทางตั้งแต่เด็ก เพียงรู้คุณค่าของตัวเองไปอยู่กับพ่อ ส่วนตัวเธอเองมาอยู่กับแม่ และโลลาภินน้องสาวที่ตอนนั้นยังเล็กมากต้องอยู่สลัไปมาทั้งสองบ้าน ความรักระหว่างพี่น้องนั้นยังมีอยู่ แต่การเติบโตที่อยู่คนละครอบครัวของคนละภูมิก่อสร้างสร้างความแตกต่างสุดขีดให้แก่เธอสามคน ครอบครัวของพวกเขาที่มองจากสายตาคณานอกดูเหมือนจะสมบูรณ์แบบ รักใคร่กลมเกลียวกันดี รวมความแตกต่างอย่างลงตัว แต่เอาเข้าจริงแล้วรอยร้าวที่มีอยู่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่สามารถประสานให้เหมือนเดิมได้อีก

และผู้ชายที่ได้ชื่อว่าพ่อสร้างแผลในใจให้เธอกลัวการมีครอบครัวมาจนถึงวันนี้

สุรียันและรวี...

พระอาทิตย์เจิดจรัสร้อนแรงที่ดึงดูดผู้คนให้เข้าหา ยกเว้น 'น้ำแข็ง' อย่างเธอที่ควรหลีกเลี่ยงให้ห่าง มิฉะนั้นอาจถูกหลอมละลายโดยไม่รู้ตัว

ทันทีที่ริวชะลอรถเลี้ยวรั้วไม้สีขาวที่ยาวสุดตา เพียงดาวก็เริ่มแน่ใจแล้วว่าได้เดินทางมาถึงจุดหมายปลายทางของวันนี้แล้ว

"Welcome to the McKinnons."

ป้ายหน้าประตูรั้วและสิ่งที่คุณเห็นต่อจากนั้นเพียงดาวบอกตัวเองว่า มันคือวินเทอร์วันเดอร์แลนด์ ทิวสนสูงใหญ่คดโค้งตามทางมีละอองหิมะที่โปรยปรายเพราะลมพัดลงมาจากยอดไม้ให้ความรู้สึกคล้ายกำลังอยู่ในเทพนิยาย และที่ปลายทางนั้นบ้านสไตล์คอตเทจสองชั้นครึ่งสร้างด้วยไม้และกระจกใส มีปล่องไฟที่สูงจากพื้นจดหลังคาสร้างด้วยหิน ริวขับอ้อมไปด้านหลังก่อนหยิบรีโมตออกมากดเปิดโรงรถขนาดใหญ่และเลี้ยวเข้าไปจอดอย่างคุ้นเคย

ท่าทางตื่นเต้นของเพียงดาวทำให้เขาอยากจะกุมมือที่น่าจะเย็นเฉียบของเธอ แต่ก็ยังตัวเองไว้เหลือเพียงแค่กำปลอบ

"ทำตัวสบายๆ นะครับ เราแวะมากินข้าว ถ้าดาวไม่สนุก เตียวกิน

เสร็จจึกกลับได้ แต่พิทกับแซนดีน่ารักมาก ผมว่าดาวน่าจะชอบทั้งคู่นะ”

เพียงดาวไม่ได้ตอบ แต่ก็ยอมรับว่าสายตาสว่างความเชื่อมั่นและคำพูดที่ไม่ได้ยั่วเหยียดเวลาของเขาทำให้เธอรู้สึกดี ทำไมนะ ทำไมรู้สึกประหม่าคล้ายกำลังจะมาพบผู้ปกครองของชายคนรัก...มันไม่ใช่เสียหน่อย เธอเพิ่งรู้จักผู้ชายคนนี้ยังไม่ทันครบ ๒๔ ชั่วโมงเลยด้วยซ้ำ!

ดูเหมือนว่าจะมีใครอดทนรอไม่ได้ ประตูเชื่อมระหว่างบ้านกับโรงรถ ถูกเปิดออก และแซนดราก็เปิดออกมาโบกมือโดยมีปีเตอร์เดินตามมา ล่ายหน้าก่อนสะกิดรั้วแซนดราให้กลับไปด้านใน รวีถึงกับหัวเราะออกมา

“แซนดี้รอไม่ไหวแล้ว ไปกันเถอะครับ”

เพียงดาวพยักหน้า และเปิดประตูลงจากรถออกไปยืนตั้งสติ มันก็แค่เหมือนกับการตามมารดากับพ่อเลี้ยงมาพบผู้ใหญ่ ไม่น่ามีอะไรแปลกใหม่เสียหน่อย รวีถือข้าวของออกมาพาลางผายมือให้เธอเดินนำเข้าไป

“ยินดีต้อนรับดารา” แซนดรายิ้มกว้างเอ่ยทักทายพร้อมเดินเข้ามา กอดเพียงดาวอย่างเป็นกันเอง ก่อนพลิกทางให้ปีเตอร์เดินเข้ามาจับมือ

“ดีใจที่หนูมา ตามสบายนะดารา”

“กอดของผมล่ะ” รวีทวง

“แหม ทำเป็นน้อยใจ ลัวส์ตีปี๋ใหม่วินซ์” แซนดราหันไปกอดรวีก่อนจะปล่อยให้เขากอดทักทายกับปีเตอร์ และตอนนี้ทั้งสามคนต่างหยุดมองเพียงดาวเป็นตาเดียว พร้อมกับรอยยิ้มที่เป็นอันรู้กัน หญิงสาวรู้สึกประหม่าเล็กน้อย แต่ก็ทักทายอย่างมีมารยาท

“ลัวส์ตีปี๋ใหม่คะมิสเตอร์ มิสซิสแมคคินนอน ขอบพระคุณที่ให้หนูมาร่วมรับประทานอาหารกลางวันด้วยนะคะ”

“ฟังดูเหมือนเรากำลังอยู่กลางงาน Luncheon^๓ กันเลยครับ” รวี

^๓ การรับประทานอาหารกลางวันอย่างเป็นทางการ บางครั้งจัดพร้อมงานสัมมนา มีวิทยากรมาบรรยาย

แกลิ่งแซวภาษาทางการของเธอ

“รวี” แซนดรายกมือขึ้นมาตีเบาๆ ที่แขนชายหนุ่ม ก่อนที่ปีเตอร์จะ
ผายมือเชื้อเชิญให้ทุกคนเดินไปที่ห้องรับแขก

“เพิ่งมาถึงนั่งพักกันสบายๆ ก่อน”

เมื่อทุกคนนั่งลงเรียบร้อย รวีก็นั่งดูของขวัญที่ช่วยถือมาให้เพียงดาว

“ของเล็กๆ น้อยๆ จากเมืองไทยค่ะ” เพียงดาวส่งให้แซนดราและ
ปีเตอร์ เมื่อทั้งคู่เปิดออกดู แซนดราถึงกับอุทาน

“ผ้าไหมไทยใช้ไหมจ๊ะ โอ้ สีสวยเหลือเกิน ขอขอบคุณจ๊ะ”

“คุณแม่เป็นคนเลือกค่ะ” เธอไม่แปลกใจที่คนได้รับของจะชอบ
จันทร์เจ้ารสนิยมดีเสมอ

“เนกไทผมก็ดูดีมาก ขอขอบคุณมากดารา”

“ยินดีค่ะ”

“เราสองคนตื่นตื่นมากที่รู้ว่าวันนี้จะมีแขกพิเศษ นี่รู้จักกันตั้งแต่เมื่อ
ไหนดีจ๊ะ”

“เอ่อ...” เพียงดาวอีกัก จะให้เธอออกไปว่าอย่างไร ถ้าทั้งคู่ทราบว่
เธอเพิ่งเจอผู้ชายคนนี้ครั้งแรกเมื่อคืน และวันนี้ก็ตามเขามาถึงที่นี่ ภาพ-
ลักษณ์ดีๆ ที่เธอเพิ่งสร้างในห้านาทีแรกก็คงหมดกันไม่มีเหลือ คนที่ชินกับ
การรักษาหน้ายิงซีพอย่างเธอคงทนไม่ไหว

“เอาเถอะน่า ปล่อยเป็นเรื่องของเด็กๆ หิวกันรึยัง ไปกินข้าวกันเลย
ดีไหม” ปีเตอร์ตัดบทเมื่อเห็นเพียงดาวดูอึดอัด

“ดีเหมือนกันครับ ผมเริ่มหิวแล้ว” รวีรับคำ เขาไม่เดือดร้อนสำนึก
ที่จะบอกตามจริง แต่ถ้าเธอไม่อยากพูดถึงเขาก็เห็นด้วยตามนั้น

บรรยากาศที่โต๊ะอาหารวันนี้ไม่อึดอัดเท่าที่เพียงดาวคาดไว้ ปีเตอร์
และแซนดราไม่ต่างอะไรกับสมาชิกครอบครัวฝั่งแมทธิวพ่อเลี้ยงของเธอ ทั้ง
กิริยามารยาท คำพูดจา และมุขตลกฝรั่งที่ปล่อยประปราย ทำให้เธอผ่อนคลาย

คล้ายได้ไม่ยาก อาหารบนโต๊ะนั้นส่วนใหญ่เป็นเมนูดั้งเดิมช่วงเทศกาล งานหลักคือไก่วงอบยัดไส้ที่มีเกรวี่และแครนเบอร์รี่ซอสไว้เพิ่มรสชาติ

แซนดราและปีเตอร์ลอบมองแขกของริเป็นระยะๆ ดูเธอจะคุ้นเคยกับมารยาทการรับประทานอาหารแบบตะวันตกเป็นอย่างดี ทำให้หยิบจับตักอาหารทุกอย่างดูเป็นธรรมชาติ เธอดูเอร็ดอร่อยกับอาหารที่เสิร์ฟโดยไม่ได้ฝืนแต่อย่างใด และนั่นทำให้เจ้าภาพสบายใจมากทีเดียว

“สแกนลือไปเตโตอาจจะไม่ค่อยเข้ากับไก่วง แต่วินซ์เขาชอบแซนดี้เขาเลยเตรียมไว้เอาใจ” ปีเตอร์ผายมือไปที่งานตรงหน้าหญิงสาวแทนที่จะเป็นมันฝรั่งบดตามธรรมเนียมดั้งเดิม แต่แซนดราเสิร์ฟสแกนลือไปเตโตซึ่งเป็นมันฝรั่งหั่นบางๆ ตามแนววงแล้วนำมาวางเรียงซ้อนกันในถาดและอบพร้อมครีมและชีส

“อร่อยมากค่ะ หนูก็ชอบสแกนลือไปเตโต” เพียงดาวตอบอย่างจริงจัง นึกแปลกใจ ในบรรดาเมนูที่ทำจากมันฝรั่งทั้งหมด เธอชอบเมนูนี้ที่สุดและกลายเป็นเมนูโปรดเดียวกับของริด้วย

“ดูเหมือนนอกจากสแกนลือไปเตโตแล้ว ดาราจะชอบสตัฟฟิงเหมือนวินซ์ด้วยนะจ๊ะ” สตัฟฟิงหรือส่วนที่ยัดไส้ตัวไก่วงทำมาจากขนมปังหั่นสี่เหลี่ยมผสมกับซันฉายฝรั่ง น้ำซूपไก่ และเครื่องเทศอื่นๆ

“นั่นสิครับ” ริยิ้มกว้าง

ในความแตกต่างก็ยังมีหลายสิ่งที่เห็นได้ว่าเขาและเธอชอบตรงกัน

“กินไก่วงวันปีใหม่ แปลกกว่าบ้านอื่นไปหน่อย” เสียงปีเตอร์พูดขึ้น

“ก็วันคริสต์มาสมีคนไม่ยอมมานี่นะ” แซนดราแกล้งทำเสียงเคืองแต่ไม่ได้โกรธจริงจัง เพราะริแจ้งล่วงหน้าหลายสัปดาห์ซึ่งนานพอที่จะไม่ให้นางเตรียมอาหารแก้

“ผมเปิดโอกาสให้แซนดี้กับพีทรับคำเชิญไปฉลองกับคนอื่นบ้างต่างหาก เขาเพียรชวนกันทุกปี” ริพูด

แซนดรานึกอะไรขึ้นได้จึงหันไปถามเพียงดาว

“เมื่อวันคริสต์มาสดาร่าไปฉลองที่ไหนจะ”

“ที่ใดหนึ่งฮอลล์ของมหาวิทยาลัยคะ มีมือพิเศษสำหรับนักเรียนต่างชาติที่ไม่ได้กลับบ้าน”

“รวีก็คงอยู่แถวๆ นั้นสิท่า” ปีเตอร์พูดพลางยิ้ม เขาคิดว่าเขาไม่พลาด

“ก็ประมาณนั้นแหละครับ” รวียิ้มเขินพลางหันมองหญิงสาว

แม่เธอไม่เห็นเขา แต่เขาเห็นเธอ...

หลังรับประทานเรียบร้อยแล้ว ทุกคนช่วยกันเก็บจานไปไว้ที่ครัว ไม่ต่างจากตอนสมัยเด็กๆ ที่ทุกปีเธอตามไปเคบินนอกเมืองของพ่อเลี้ยง แม้จะมีหน้าที่การงานใหญ่โต มีรายได้มากมาย แต่ที่บ้านพักตากอากาศสองสามมีภรรยาช่วยกันทำอาหารและเก็บล้างโดยไม่มีผู้ช่วยทำงานบ้าน ดูแล้วน่ารักดี แซนดราและปีเตอร์ให้รวีพาเธอไปเดินเล่นชมบ้านก่อนจะออกไปที่คอกม้า

“ก็ไม่แยะใช้ไหม”

น้ำเสียงยั่วแหย่เหมือนรู้ทันนั้นชวนให้หม่นไปสัณยคนนี่ตึงตังๆ หลังจากญาติดีกันมาตลอดมื้ออาหาร เพียงดาวเหลือบมองคนหน้าเป็นแต่ก็พยักหน้าตอบรับสิ่งที่เขาถาม

“ขอบคุณที่ชวนมา” เสียงตอบเรียบๆ แต่เรียกรอยยิ้มจริงใจจากคนฟังได้เป็นอย่างดี

“ขอบคุณมากที่มาครับดาว”

“บอกให้เรียกพี่ดาว”

“ก็กินข้าวเก่งนี่นา แต่ตัวเล็กกว่าผมตั้งเยอะ” คนตัวสูงใหญ่เริ่มเฉไฉ

“คนไทยเรากลือนะเรื่องรุ่นพี่รุ่นน้อง”

“แก่อ่อนกว่ากันนิดหน่อย เขาไม่นับหรอก มาทางนี้ดีกว่า กินข้าวฟรีแล้วช่วยผมทำงานหน่อยครับ” คำพูดของรวีทำให้คนฟังค้อนขยับอีกครึ่ง แต่ก็เดินตามเขาไปทางด้านหลังแต่โดยดี เลือพาร์กาตัวโตที่เขavnอยู่ถูกลง

ให้หญิงสาวสวมทับไว้ รวีเองก็คว้าแจ็กเก็ตอีกตัวมาสวม หยิบสโนว์บูตีให้ เธอและตนเองก่อนผลักประตูออกไปที่ลานหลังบ้าน ซึ่งมีทางเดินขึ้นสู่ระเบียงไม้ที่กว้างและยาวเท่ากับด้านหนึ่งของตัวบ้าน ชายหนุ่มหยิบพลั่วตักหิมะให้เธอหนึ่งอันและให้ตัวเองหนึ่งอัน

“วิวสวยจัง” เพียงดามองจากระเบียงบ้านที่เห็นสีเขียวสะอาดของหิมะสุดลูกหูลูกตาและเห็นทิวสนเป็นแนวอยู่ลิบๆ

“ตรงนี่คือทะเลสาบ ถ้ามาตอนหน้าร้อนจะสวยมาก ลีเทอร์คอยล์เลยลงไปว่ายน้ำได้ หรือจริงๆ หน้าหนาวนี่ก็สนุก ลงไปสเก็ตได้ บางทีพืทกับผมก็ตกปลาใต้น้ำแข็ง ดาวเคยลองไอซ์ฟิชซิงรึยัง”

“ยัง” แม้จะตอบสั้นๆ แต่สีหน้าบ่งบอกว่าอยากลอง

“ค้ำคั้นหิมะแล้วพุงนี้จะพาไป วันนี้ไม่ทันแน่มันต้องเตรียมอุปกรณ์ไปเจาะรูน้ำแข็ง เตรียมไปก่อไฟด้วย ไม่อย่างนั้นหนาวจนแข็ง” น้ำเสียงเชิญชวน

“ไม่เป็นไร กลับวันนี้ตามแผนเดิมดีแล้ว” เธอยืนยันหนักแน่นโดยไม่ลังเล

“ไว้คราวหน้านะ” รวีพูดเองเออเองก่อนจะตัดบทเปลี่ยนเรื่อง “มาย่อยอาหารกันดีกว่าจริงๆ ระเบียงไม้มันรับน้ำหนักหิมะไหว แต่ผมอยากทำทางออกฉุกเฉินให้พืทกับแซนดี้ ถ้าปล่อยให้มันละลายเองแล้วจะสิ้น”

การดูแลรักษาบ้านในช่วงฤดูหนาวไม่ใช่เรื่องง่ายนัก ก่อนหิมะจะเริ่มตกต้องจัดการใช้เครื่องเป่าท่อน้ำนอกตัวบ้านทั้งใต้ดินบนดินให้แห้งสนิทและปิดวาล์วน้ำ มิฉะนั้นเมื่ออุณหภูมิลดลงต่ำกว่าจุดเยือกแข็ง น้ำที่เหลือในท่อขยายตัว ท่ออาจจะแตกได้ และการกวาดหิมะเพื่อทำทางเข้าออกและกวาดพุดพาทหน้าบ้านก็เป็นอีกหนึ่งภาระที่เจ้าของบ้านต้องรับผิดชอบ

เพียงดามองวัสดุของพลั่วและถอดถุงมือสัมผัสพื้นผิวของระเบียงบ้าน ตามประสาวิศกรสาวที่เติบโตมาในครอบครัวทำกิจการก่อสร้าง เธอคุ้นเคยกับเรื่องโครงสร้างและวัสดุเป็นอย่างดี

“ระเบียงนี้ใช้ไม้จริง ไม้ใช้ไม้สังเคราะห์ แล้วก็สร้างไว้แข็งแรงมาก น่าจะเคลือบกันน้ำไว้รับสภาพอากาศทุกฤดู พลับแบบนี้ไม่ชุดไม้เป็นรอย ไม้ใหม่”

รวิถึงกับหลุดหัวเราะ จะมีสาวไหนโดนใช้โกยหิมะแล้ว นอกจากจะไม่อแงยังถามกลับเรื่องวัสดุอุปกรณ์อย่างเธอบ้าง อันที่จริงคงจะมีแต่เธอ นี่แหละที่เขาต้องจับโดยการหากิจกรรมให้ทำวุ่นๆ จนลืมตัวไปว่ากำลังถูกจับอยู่

“ไม่ พลับนี้ทำจากพลาสติก ไม้ทำไม้เป็นรอย”

“โกยทางยาวตามแนวไม้ละกัน นายเริ่มด้านนั้น เดี่ยวที่เริ่มจากด้านนี้” เพียงดาวผายมือไปทางฝั่งที่ขีดตัวบ้านกับด้านที่ติดกับขอบระเบียง

“ดาวทำแถวๆ นี้ก็พอ เดี่ยวตรงนั้นผมทำเอง” เขาแก้งใช้เธอทำงาน แต่ก็ไม่คิดว่าเธอจะจริงจังถึงเพียงนี้

“ไม่เป็นไรช่วยๆ กันจะได้เสร็จเร็วๆ ไปเริ่มจากสุดขอบด้านนั้นแล้ว โกยลงด้านนี้ละ เพราะถ้าโกยลงด้านนั้นมันอับแสง ด้านนี้พระอาทิตย์ส่องหิมะที่เราโกยลงไปจะได้ละลายเร็วขึ้น” หัวหน้างานเริ่มวิเคราะห์และแจกจ่ายหน้าที่ทันที

“รับทราบครับบอส” รวิแก้งตะเบ๊ะ แต่สายตาก็บ่งบอกถึงความชื่นชม เขาเฝ้ามองเธอมาพักใหญ่แล้ว เพียงดาวไม่เหมือนใคร มีความผสมปนเปกันระหว่างความสวย ฉลาด นิ่ง และเหงา อารมณ์ของเธอเหมือนพยายามอย่างเต็มที่ให้ทุกอย่างอยู่ตรงกลาง สุขไม่สุด เศร้าไม่สุด แต่พอรวมๆ ออกมาดึงดูดให้เขาไม่อยากละสายตาจากเธออีกเลย

ไม่นานนักระเบียงกว้างก็สะอาดปราศจากหิมะจากฝีมือสองแรงแข็งขัน รวิมองหญิงสาวที่ลุยงานไม่ปริปากบ่นและโกยหิมะออกเกือบจะเท่ากับเขา ซึ่งเป็นชายออกสามศอกและตัวสูงใหญ่กว่าเธอเป็นศอกแล้วได้แต่ยิ้ม จะเร็วไปไหม ถ้าจะประกาศว่า...

คนนี่แหละ แม่ของลูกโง่...

“มองอะไร” เพียงดาวดับฝันเขาด้วยน้ำเสียงเรียบสนิท

“มองลูกพี่ วันนี้ยกให้เป็นลูกพี่หนึ่งวันเลย เก่งจริงๆ เข้าบ้านกันเถอะ หนาวແ່แล้ว หรือจะเปลี่ยนใจแฮ่ฮอตทับตรงนั้นแทน” วิรัชี่ไปที่อ่างน้ำวน ที่วางอยู่สุดด้านหนึ่งของระเบียง แม้จะรู้คำตอบดี แต่เขาก็อดถามไม่ได้ เพื่อไว้จะนะ

“ไม่แฮ่ เดี่ยวเราจะไปดูคอกม้ากันซิไหม”

“บ้าพลังจริงๆ”

“ก็ถ้านายไม่ออกไปก็ไม่ได้”

“ไปสิคร้าบ หัวก็ไม่ล้าน ใจน้อยจริง”

“เพื่อแจ๊”

“นี่คำคำหยาบที่สุดแล้วซิไหม เจ็บจริงๆ” วิรัชี่แก้มหัวใจแล้วลงไปชักดินชั่งอกกับพื้นไม้เย็นๆ แต่ก็แอบหรีตามองหญิงสาวที่ก้มมองเขาอย่างทำอะไรไม่ถูก

“บ้า”

แม้จะพยายามกลั่นยืมแค้ไหนเธอก็หลุดยืมออกมาจนได้ ผู้ชายคนนี้เข้ามาในชีวิตเพื่อก่อความนิ่งในใจเธอเสียจริงๆ

ดาวดวงที่

วันที่หนาวยะเยือก
แต่ใจอุ่น

หิมะบนระเบียงไม้กว้างถูกกวาดเสียดสะอาด...

ภาพหนุ่มสาวสองคนช่วยกันทำงานเป็นทีมที่ขยันขันแข็ง ปรับตัวเข้ากับกิจกรรมตามสภาพภูมิอากาศได้ดี สร้างความประทับใจแรกพบให้คนสูงวัยได้ไม่ยากนัก แชนดราเตรียมชาร้อนๆ และขนมหวานสำหรับทั้งคู่ไว้ที่มุมนั่งเล่น แล้วเดินไปโบกมือเรียกให้ทั้งคู่กลับเข้ามา รวีส่งสัญญาณว่าจะพาเพียงดาวกลับไปถอดเครื่องกันหนาวออกที่ห้องด้านล่าง เพราะถ้าเข้าตัวบ้านไปทั้งชุดที่เต็มไปด้วยหิมะคงจะต้องร่วนวายเซ็ดกันอีก

“ขอบคุณมากดาร์ก้ากับวินซ์ มาเที่ยวแล้วยังต้องมาออกแรงอีก”

“ไม่เป็นไรค่ะ เมื่อครู่รับประทานไปเยอะมาก ได้ออกแรงหน่อยก็ดีค่ะ”

“แล้วนี่ยังจะออกไปดูม้านี่ไซ้ใหม่ พักให้หายเหนื่อยก่อนแล้วกัน”

ปีเตอร์บอก

“ไม่เหนื่อยหรอกครับ ดารานี้เหมือนบ๊อบบอยกินผักโขม โภยเอ้าโภย เอา เล่นเอาผมตะลึงไปเลย”

“มีเวลาหยุดดูคนอื่น อู้หรือไง” คนโดนพาดพิงอดไม่ได้ที่จะตอบกลับไปบ้าง และก็เรียกเสียงหัวเราะจากทุกคนได้

“โพรเจกต์เป็นยังไงบ้างวินซ์” แซนดราถามอย่างสนใจ

“ยุ่งนิดหน่อยครับ เมื่อกี้เพิ่งวักกับผู้รับเหมาไป อยู่ดี ๆ จะขอเลื่อนตาราง ผมเลยยืนยันไปแล้วว่าไม่ได้”

“ดีแล้ว คุณใหม่ไลน์กับงบประมาณเป็นสิ่งสำคัญที่สุด จะรุ่งหรือจะพังอยู่ที่สองอย่างนี้ ถ้าทำให้เสร็จทันฤดูใบไม้ผลิได้จะดีมาก ถ้าช้าจะเสียโอกาส”

“ผมตั้งใจไว้ว่าอย่างนั้นครับ”

“ถ้ามีอะไรให้ช่วยรีบบอกนะจ๊ะ อयरอ”

“ขอบคุณครับแซนดี้”

ปีเตอร์เห็นเพียงดาวนั่งฟังอยู่เงียบๆ จึงหันไปพยักพยิตพลางพูดว่า “วินซ์เขาเลือกไปทางแซนดี้ ถ้าเลือกทางผมป่านนี้คงกำลังเรียนปริญญาโทกับหนูอยู่”

เพียงดาวได้แต่ยิ้ม เพราะไม่แน่ใจหัวข้อในการสนทนานัก แต่เธอก็ฉลาดพอที่จะไม่พูดโพล่งอะไรออกไป สีหน้าอึดอัดของเธอทำให้รวีรีบตัดบท

“ออกไปกันเลยดีกว่า เดี่ยวจะช้า”

แซนดราพยักหน้าก่อนหันไปบอกเพียงดาวว่า “เสื่อกันหนาวที่หนูเอามา น่าจะอุ่นไม่พอออกไปกลางแจ้งนานๆ มีชุดเตรียมวางไว้ในห้องพักแขกนะจ๊ะ ไปลองเลือกดูได้”

“ขอบคุณมากค่ะ”

การท่องเที่ยวแนวแอดเวนเจอร์ทำกิจกรรมกึ่งซิลกึ่งผจญภัยคือสิ่งที่เขาชอบ รวีมองหญิงสาวในสโนว์สูทท่าทางทะมัดทะแมงตามประสาสาว

วิศวกรบนสถานีโรมิobilแล้วยกนิ้วโป้งขึ้นมาสองข้างด้วยความชื่นชม เขาส่ง
หมวกนิรภัยและแว่นกันลมให้เธอก่อนเอ่ย

“ขอโทษนะตรงนี้น้ำมันติดยาก ผมช่วย” ชายหนุ่มก้มลงไปช่วยเลื่อน
สายหมวกและแว่นให้พอดีและลองขยับดูว่าไม่หลุดแน่

ร่างสูงใหญ่ขยับชิดเข้ามาทำให้เพียงดาวเกร็งเล็กน้อย ก่อนจะรีบพูด
แก้เขิน

“ขอบคุณ เราซ่อมสักสองสามรอบแถวๆ นี้ก่อนได้ใช้ไหม”

“กลัวรีเปลา หรือจะเอาไปคันเดียวดี ดาวนั่งข้างหน้า ผมนั่งหลัง
เหมือนมอเตอร์ไซค์ไง”

อันที่จริงมันก็เป็นไอเดียที่ไม่ได้เลวร้ายมาก แต่สีหน้ากรุ้มกริมของ
เขาและความใกล้ชิดที่มากกว่านั่งข้างกันบนรถทำให้เพียงดาวปฏิเสธทันที

“ไม่เป็นไร พี่เคยขับเจ็ตสกี มันน่าจะคล้ายๆ กัน”

“ขาซึ่งรีเปลาเนีย ผมอดหวังไม่ได้ เดี่ยวเราซ่อมอยู่รอบๆ นี้ก่อนแล้ว
ค่อยไป”

“ตกลง”

เพียงดาวไม่ได้ทำให้ผิดหวัง ไม่นานหลังจากที่เขาสอนวิธีขับและวิธี
หยุด เธอก็สามารถบังคับสถานีโรมิobilได้อย่างคล่องแคล่วพอที่จะขับไปบน
เทรล

“ผมชี้หน้าเปิดทาง ดาวตามมานะ ผมจะไปซักๆ”

“ได้”

หิมะนิ่มฟูขาวโพลนกว้างสุดลูกหูลูกตาทำให้เธอไม่กลัวแม้จะไม่เคย
ขับขี่ยานพาหนะชนิดนี้มาก่อน ความโล่งโปร่งไร้รั้วบังเขตแดนกลับให้ความ
รู้สึกดี เพียงดาวมองตามเจ็ตสกีคันหน้า ร่างสูงใหญ่ของรวีในชุดกันหนาว
ยิ่งทำให้พ่อหนุ่มเอเชียไซซ์ฝรั่งอย่างเขาดูตัวหนาใหญ่เพิ่มขึ้น

จู่ๆ เธอพาตัวเองมาอยู่ตรงนี้พร้อมเขาได้อย่างไรกัน ไม่รู้ว่าโชคชะตา
เล่นตลกอะไรกับเธอกันแน่

จินตนาการภาพคอกม้าเล็กๆ และโรงนาสีแดงตัดกับหลังคาสีเขียว ตามแบบฉบับดั้งเดิมผิดไปจากความจริงมากอยู่ สิ่งที่เห็นอยู่ด้านหน้าคือ สนามขี่ม้าในร่มและโรงเก็บม้าที่มีขนาดใหญ่เกินกว่าจะเป็นของครอบครัวเดียว ดูเหมือนรวีจะอ่านใจเธอออก เขาบอกออกมาโดยเธอไม่ต้องเอ่ยถามว่า

“งานอดิเรกที่ได้เงินของแซนดี้ ถ้าทำโรงเก็บม้าของตัวเองมีแต่เสียตังค์ เขาเลยทำให้ใหญ่ จ้างคนมาดูแลเป็นเรื่องเป็นราว แล้วรับฝากม้าของคนแถวนี้ด้วย เลี้ยงม้ามันไม่ใช่แค่ให้อาหาร ต้องพาออกมาวิ่งทุกวัน เจ้าของเคบินส่วนใหญ่อยากมีม้าเวลามาเที่ยวพักผ่อน แต่ไม่สามารถจะดูแลได้ตลอด ส่วนใครไม่อยากมีม้าของตัวเอง ก็แวะมาขี่ที่นี้ได้ จ่ายค่าขี่ให้เจ้าของเป็นม้าแชร่กันไป”

“ดีจัง” คนที่มีหัวธุรกิจสามารถสร้างเม็ดเงินได้จากเรื่องต่างๆ รอบตัว

“ตรงริมเลก็มัลลันจอตอาร์วี^๔ ให้เช่านะ มีจุดเติมน้ำ ชาร์จไฟ ถ่ายของเสีย หรือใครอยากตั้งเต็นท์ก็ได้ ช่วงซัมเมอร์คนมากันเยอะ ไว้เรามากัน”

เพียงดาวชะงักไปเล็กน้อย ไม่ตอบรับหรือปฏิเสธ ผู้ชายที่จุใจมเข้ามาในชีวิตเธอไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมงดูเหมือนจะวางแผนอยู่ต่อในระยะเวลา ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าตกใจพอสมควร

แต่ทุกสิ่งที่คิดสับสนวนวายในใจก็หายไปโดยพลิตั้งเมื่อเธอได้มาอยู่บนหลังม้า หลังจากขี่วอร์มอยู่ด้านในครุฑใหญ่ เธอก็พาม้าออกมาที่เทรลด้านนอก ปุยหิมะขาว แนวทิวสน และตัวเธอบนหลังม้าสีขาวตัวสูงใหญ่ เดินคู่กันไปกับม้าสีซ็อกโกแลตที่รวีขี่อยู่ เพียงดาวรู้สึกเหมือนพาตัวเองมาอยู่ในโลกของเทพนิยายที่ทุกอย่างสวยงามเหมือนภาพฝัน ไม่มีเครื่องเครียดหม่นหมองอันใดจากโลกของความจริง จังหวะวิ่งเหยาะๆ ของ

^๔ อาร์วี ย่อมาจาก recreational vehicle คือ รถที่สามารถใช้เป็นที่อยู่อาศัยชั่วคราวได้

ม้าที่ค่อยๆ เพิ่มความเร็วขึ้น ลมเย็นปะทะใบหน้าทำให้เพียงดาวลืมหันไปยิ้มกว้างให้แก่ชายหนุ่มที่พาเธอมาที่นั่นแทนคำขอบคุณที่ไม่ได้เอื้อนเอ่ยออกมา

ใจละลาย...

รวบอกกับตัวเองว่า ยิ้มทั้งปากและตาของเธอครั้งนี้คุ้มค่าที่เธอขอให้จังหวะทุกอย่างเหมาะสมเจาะลงตัว แม้ยังไม่สามารถพูดได้เต็มปากว่าเธอจะยอมเปิดรับความสัมพันธ์ครั้งนี้ แต่รวบมั่นใจว่า ณ ตอนนั้นไม่มีชายหนุ่มคนไหนเข้าไปใกล้เธอมากกว่าเธออีกแล้ว

เพียงดาวพยายามจะบอกตัวเองว่าทุกคนดูดีขึ้นยามที่นั่งบนหลังม้า แต่ผู้ชายคนนั้นก็กลับดูดีมากขึ้นเป็นพิเศษ บำตั้งตรงและท่าทางงามสง่าของคนที่มาสานำขึ้นไปข้างหน้าเพื่อเช็กทางดูมั่นใจและรู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ ลบภาพเด็กน้อยขี้เล่นของเขาไปเสียสิ้น

และนั่นทำให้เธอรู้สึกสั่นสะท้านหัวนโหว

ผู้ชายคนนี้แสดงความสนใจในตัวเธออย่างไม่ปิดบังซ่อนเร้น แต่คนที่ชำนาญการหัวนเสนห์แบบนี้ ดูแลเทกแคร์ผู้หญิงเก่งจนเคลิ้มได้ในระยะเวลาไม่ถึงวันขนาดนี้ ไม่ควรไม่ใช่หรือ เขาน่าหวาดหัวนมากกว่าที่เตรียมใจไว้มาก

แค่ไม่ถึง ๒๔ ชั่วโมง เธอยังเป็นเอามากขนาดนี้

หยุดเสียตอนนี้จะดีไหม...

‘จันทร์เจ้าขา...’ เสียงเรียกหวานที่เมื่อนานมาแล้วเธอเคยได้ยินอยู่เกือบทุกวัน

‘จันทร์จำพลีส มานีหน่อย’

‘เดี๋ยวค่ะพี่ฤกษ์ จันทร์เตรียมของให้ลูกอยู่’ เสียงหวานรีบตอบกลับ

เมื่อภรรยาไม่เดินไปหา สุริยันก็เป็นฝ่ายเดินไปหาเธอเสียเอง เสียง

เด็กหญิงฝาแฝดสองคนหัวเราะคิกคักเมื่อเห็นพ่อทนายคนเดียวของสกาย-เน็ดเวิร์คและพระเอกที่ดังที่สุดแห่งยุค ซึ่งใครต่อใครก็ชื่นชมว่าหล่อเหลา ร่ำรวยชนิดหาตัวจับยากแก๊งทำท่าเดินย่องเหมือนแมวขโมยแถมหันมายิ้มขยิบตาเป็นประกาย

‘จู้ๆ อาย่าบอกแม่นะคะ’ สุริยันกระซิบบอกลูกพลางจุกปาก

เด็กทั้งสองยกมือขึ้นมาปิดปากพร้อมๆ กันก่อนจะระเบิดเสียงหัวเราะ ร่าเมื่อพ่อพุ่งตัวเข้าไปกอดแม่จากด้านหลัง หอมแก้มแม่ซ้ายขวา สุริยันพลิกหันตัวจันทร์เจ้ากลับมาแล้วก้มลงจุมพิตที่ริมฝีปากอย่างรักใคร่

‘จันทร์เจ้าขาหวานที่สุด’

‘พี่ฤกษ์คะ อายเด็กๆ บ้าง’

‘ไม่ต้องอายหรอกค่ะ รุ่งกับดาวจะได้รู้ว่าพ่อรักแม่มากแค่ไหน’

บางครั้งเพียงดาวก็แอบนั้งยิ้มคนเดียวเมื่อนึกย้อนถึงความหลัง ถ้าถามว่าช่วงไหนในชีวิตที่เธอมีความสุขที่สุด สุขจริงๆ โดยไม่ต้องพยายาม เธอตอบตัวเองได้ชัดเจนว่าช่วงเวลาที่ยังเป็นเด็ก ณ ตอนนั้นครอบครัวของเธออบอุ่นและเต็มเปี่ยมไปด้วยความสุข ได้เห็นทั้งรอยยิ้มบนใบหน้าทุกคน และได้ยินเสียงหัวเราะดังก้องอยู่ทั่วบ้านแทบจะตลอดเวลา ทุกอย่างช่างสมบูรณ์แบบ พ่อหล่อเหลา แม่สวยหวาน ลูกแฝดหญิงหน้าตาน่ารัก น่าเอ็นดู

สุริยันและจันทร์เจ้าเหมือนคู่สร้างคู่สม ที่สมกันทั้งหน้าตา ชาติตระกูลและทรัพย์สิน แม้การเริ่มต้นจะไม่ดีนัก เพราะจันทร์เจ้าท้องและเป็นเหตุให้ต้องเร่งจัดงานแต่งงานอย่างรวดเร็ว แต่ทางฝั่งนาคาก็ทำทุกอย่างอย่างสมเกียรติและยินยอมพร้อมใจรับจันทร์เจ้าเป็นสะใภ้หนึ่งเดียวเป็นอย่างดี

ที่สำคัญยิ่งกว่าความเหมาะสมคือทั้งคู่รักกันมาก สิ่งที่เราจำได้ติดตา คือ พ่อดูแลแม่ดีเหลือเกิน และแม่ก็รักพ่อหมดใจ ทุกอย่างลงตัวไม่มีอุปสรรคที่ต้องฟันฝ่าเพื่อต้องมารักกัน

จนไม่น่าเชื่อว่าวันหนึ่งจะไม่รอด...

หิมะส่วนนี้เริ่มหนาเกินกว่าที่ม้าจะวิ่งได้ รวีเสนอให้วกกลับ เพียงดาวเห็นด้วยทันที ความคิดคำนึงที่วอกวนอยู่ในหัวทำให้ขากลับเพียงดาวไม่อภิรมย์กับเส้นทางเท่าขามา ทันทีที่กลับถึงหน้าคอกม้า รวีกระโดดลงจากหลังม้าอย่างรวดเร็ว มือข้างหนึ่งจูงม้าของตัวเอง อีกข้างหนึ่งมาช่วยยึดม้าของเธอไว้มั่น ไม่ปล่อยให้มันวิ่งเตลิดยามที่เธอเหวี่ยงตัวลง เขาช่างเป็นสุภาพบุรุษ ดูแลใส่ใจเธอทุกอย่างก้าวจนเพียงดาวรู้สึกสับสน

“ขอบคุณ”

สีหน้าที่กลับมาเรียบเฉยอีกครั้งของเธอทำเขานิวหน้า เกิดอะไรขึ้นกับรอยยิ้มกว้างเมื่อครู

“เดี๋ยวแปรงขนม้าเสร็จแล้ว กลับกันเลยดีไหม ไม่อย่างนั้นจะค่า”

“ไม่อยู่กินอาหารเย็นก่อนหรือ อาจจะแค่แซนด์วิชแก่งวงกับซูปสลัดง่ายๆ นะ เนื้อแก่งวงยังเหลือพอให้กินได้อีกหลายมื้อ เราช่วยพิทกับแซนด์กินหน่อย ไม่งั้นเขากินไม่หมดแน่” รวีพยายามเสนอ

เพียงดาวลั้งเล แต่ก้ตัดใจ ถ้าอยู่ต่อก็เกินไปได้ว่าผู้ใหญ่จะชวนคุยกันยาวจนยากจะปลืกตัวตอนนั้น

“อย่าดีกว่า ไหนบอกว่าจะกลับเข้าเมืองไม่ช้าไป”

“ได้ครับ ถ้าดาวอยากกลับ เรากลับเลยก็ได้”

บรรยากาศที่เปลี่ยนไปและสีหน้าที่สลดลงของชายหนุ่มทำให้เพียงดาวรู้สึกผิด แต่แล้วเธอก็ย้ำกับตัวเองว่า สิ่งที่เกิดขึ้นวันนี้เป็นเรื่องดีๆ ก็จริง แต่เธอควรระมัดระวังและรักษาระยะห่างจากผู้ชายคนนี้ให้มากกว่านี้ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมันจู่โจมเร็วเกินไปมากจนเธอตั้งตัวไม่ทัน เธอยังพอใจกับชีวิตเรียบง่ายและเดินช้าๆ อย่างมั่นคงของตัวเอง

ช้าๆ ไว้ก่อนเพียงดาว เธอทำได้ดีมาตลอด

อีกอย่าง...ผู้ชายกะล่อนเจ้าชู้เธอไม่มีทางตามเขาทันหรอก ควรออก

ห่างไว้ใช้ใหม่

ทั้งคู่ออกมาจากรถออกมาจากคอกม้าและขึ้นสโนว์โมบิลเตรียมตัวกลับ อาจจะเป็นวิธีเดียวที่จะได้ยืดเวลากับเธอเพิ่มขึ้นอีกสักหน่อย รวีนำออกไปโดยเลือกเส้นทางคนละทางกับขามา เทรลฝั่งริมทะเลสาบสวยงามจับตาและหวังว่าเธอจะประทับใจ

เพียงดาวหันมองวิวที่เหมือนภาพเขียนของจิตรกรฝีมือเยี่ยมแล้วอดนึกขอบคุณคนที่พาเธอมาที่นี่ไม่ได้ น่าเสียดาย เธอคงไม่ได้กลับมาอีก

เส้นทางขามาคือเทรลที่ขนานกับถนน ขับตรงไปทางเรื่อยๆ แต่เส้นทางขากลับนั้นเพิ่มระดับความยากขึ้นเล็กน้อย รวีหันมองดูคนที่ขี่ตามมาอย่างรู้สึกห่วง เธอทิ้งระยะห่างจากเขามากขึ้นซึ่งไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะความยากลำบากของเส้นทางหรือเธอจงใจจะไม่ตามมาใกล้เขาเท่าเดิม

กิ่งไม้ที่รับน้ำหนักหิมะที่เพิ่งตกหนักเมื่อวันก่อนไม่ไหวหักลงขวางเทรลไว้ เป็นเพราะมัวแต่คิดเรื่องอาการที่เปลี่ยนไปของเธอ แทนที่จะจอดลงมาย้ายกิ่งไม้ ด้วยความเคยชินรวีเลือกขับเบี่ยงไปข้างๆ ที่เป็นเนิน เขาเอียงสโนว์โมบิลและเร่งสปีดไปด้วยความเร็วกว่าปกติและกลับลงมาที่เทรลด้านล่างอีกครั้งเมื่อพ้นกิ่งไม้ไปได้ แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเพียงดาวขี่ตามมา เขาจึงรีบจอดที่ด้านหน้า และก้าวลงมาเพื่อลากกิ่งไม้ให้พ้นทาง แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ทันท่วงที

รวีเห็นสายตาไม่มั่นใจคู่หนึ่งผ่านแว่นกันลม คนที่ดูเรียบร้อยไม่เถียงใคร แต่ดูเสียงบอย่างที่สุดบางครั้งก็กลัวใจเหลือเกิน ภาวนาให้เธอหยุด

ทว่า...เธอตัดสินใจเลือกจะขี่ขึ้นเนินเลี้ยงกิ่งไม้ตามเขา

“ดาว หยุดก่อน” รวีถลาเข้าไปโบกมือร้องเตือนแข่งกับเสียงเครื่องยนตร์ที่ดังกระหึ่ม

ซ้ำเกินไปเสียแล้ว เพียงดาวเร่งเครื่องและเบี่ยงไปทางข้างๆ อดสารทความเร็ว และการทรงตัวของคนไม่ชำนาญยังจับจ้งหวะได้ไม่ประสานกันดี และแล้วสิ่งที่รวีหวั่นเกรงก็เกิดขึ้นจนได้

สโนว์โม่บิลของเพียงดาวหลบไม่พ้นและรถที่เอียงตามเนินแต่เร่งความเร็วไม่พอก็เสียหลัก ในเสี้ยววินาทีหญิงสาวลึกลับหล่นลงมาที่ทรล หิมะหนานุ่มไม่ทำให้เธอเจ็บมาก แต่...

“ดาว...” รวีตะโกนลั่น

สโนว์โม่บิลคันใหญ่สไลด์ตามเธอลงมาด้วย ชายหนุ่มรีบวิ่งตรงเข้าไปอย่างรวดเร็วที่สุด

“โอ๊ย” เพียงดาวร้องออกมา ขาขวาของเธอถูกทับอยู่ใต้ยานพาหนะ เธอประมาทเอง นึกหัวน้อนอยู่ว่าทักษะการขับขี่ของเธอยังไม่ดีพอ แต่เธอก็ยังชี้ขึ้นไปตามเขาเพราะไม่อยากจะเสียเวลา

“ดาวอย่าเพิ่งขยับ” เสียงรวีร้องบอก เขาขยับยกสโนว์โม่บิลคันใหญ่อย่างสุดกำลัง ขาของเธออยู่ในชุดสกีแพนส์หนา แต่ดูจากความเจ็บที่แสดงบนสีหน้าแล้วเป็นไปได้ว่ากระดูกอาจจะหัก ชายหนุ่มทรุดนั่งลงและประคองตัวเธอไว้

“เจ็บ” เพียงดาวบอกสั้นๆ สีหน้าของคนที่กำลังมาตอนันต์ดูเจ็บปวดไม่ต่างกัน

“เจ็บมากไหม หนาวไหม เราออกไปจากตรงนี้ก่อน ดาวไม่ต้องตกใจนะ เดี่ยวเราจะไปโรงพยาบาลกัน” ชายหนุ่มลำดับความคิดก่อนซ้อนตัวเธอขึ้น ถ้าต้องเลือกระหว่างปฐมพยาบาลเบื้องต้นโดยไม่มีอุปกรณ์กลางหิมะ ตรงนี้กับพาเธอไปหาหมอให้เร็วที่สุด เขาตัดสินใจเลือกอย่างหลัง รวีอุ้มเธอขึ้นมาโดยพยายามให้ท่อนขาไม่กระทบกระเทือนมากและเดินตรงไปที่สโนว์โม่บิลของเขาที่จอดอยู่

“ผมขอโทษ” รวีพูดเบาๆ กับร่างบอบบางที่อิงอยู่ที่อกเขาตอนนี้ ก่อนจะสตาร์ทเครื่องพาสโนว์โม่บิลพุ่งทะยานออกไป

เพียงดาวรู้สึกราวไปทั้งขาขวา แต่ในความเจ็บปวด ความรู้สึกหนึ่งกลับเกิดขึ้นกลางใจ สัมผัสที่ใกล้ชิดตอนนี้ วงแขนแข็งแรงที่ประคองตัวเธอและรถไปพร้อมๆ กันกลับให้ความรู้สึกปลอดภัย ผู้ชายคนนั้นดูขี้เล่นไม่เป็น

แก่นสาร แต่เขากลับเป็นที่พึ่งได้ดีในยามวิกฤติ ในเวลาฉุกเฉินที่เธอทำอะไรไม่ถูกทั้งคืนก่อนและวันนี้ เขาคือคนที่ตัดสินใจได้ฉับไว เป็นผู้นำที่ดี

เสียงหัวใจเต้นเป็นจังหวะของคนที่เขาแอบซิด คนกึ่งแปลกหน้าที่เธอเพิ่งได้รู้จักไม่ถึง ๒๔ ชั่วโมง แต่กลับมีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย หญิงสาวได้แต่หลับตา รู้สึกเหมือนว่าเธอกำลังจะพ่ายแพ้แก่หัวใจตัวเอง

ตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไป จิตใจสงบนิ่งของเธอไม่เหมือนเดิมอีกแล้ว...

ความโกลาหลเกิดขึ้นทันทีที่รวีพาเธอมาถึงบ้าน ปีเตอร์และรวีจัดการปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้เธอ ขากางเกงถูกตัดออกและตามขาขวาเธอไว้ด้วยเฟือกชั่วคราวเพื่อให้อยู่นิ่ง ไม่ขยับเขยื้อน แชนดราโทรศัพท์ติดต่อโรงพยาบาล และโทร. กลับไปที่คอกม้าเพื่อส่งคนไปเก็บสโนว์โมบิลที่ทิ้งไว้กลางทาง ก่อนจะรีบไปอุ่นเครื่องยนต์พร้อมตัวพาเธอออกไปพบแพทย์

เพียงดาวรู้สึกเกรงใจทุกคนเหลือเกิน เป็นเพราะเธออยากกลับบ้านเร็วๆ ไม่อยากอยู่ที่นี้ต่อ ความกล้าบ้าบิ่นชั่วเสี้ยววินาทีของเธอสร้างความวุ่นวายในวันขึ้นปีใหม่ที่ควรจะเป็นวันที่สงบสุข ความเจ็บทำให้เธอบรรยายสิ่งที่คิดออกมาเป็นคำพูดไม่ได้ มีเพียงน้ำตาที่เอ่อคลอแทนความรู้สึกผิด ทุกคนมีน้ำใจกับเธอ ส่วนเธอกลับอยากเลี้ยงไปให้เร็วที่สุด

“เจ็บมากใช้ไหมดาว” เสียงใครบางคนพูดขึ้นทันที เขาคงจับตามองเธออยู่ตลอด

เพียงดาวได้แต่ส่ายหน้า อยากจะอธิบายว่าน้ำตาที่ไหลออกมาไม่ใช่เป็นเพราะเจ็บ แต่ก็พูดออกมาไม่ได้

มือใหญ่มาประคองที่ข้างแก้มใช้นิ้วโป้งเกลี่ยน้ำตา แวดตาเคร่งเครียดของคนที่ยังเธอไม่วางตาทำให้เพียงดาวอยากจะปลอบเขาบ้าง

“แซนดี้ขับรถมารอแล้ว” เสียงปีเตอร์ร้องบอก

ทั้งคู่ทำเบลสนามฉุกเฉินขึ้นมาเพื่อขนย้ายเธอไปที่รถ เพียงดาวถูกจัดให้นอนเหยียดยาวบนเบาะหลังโดยมีรวีนั่งประคองศีรษะเธอไว้ ปีเตอร์

สลัไปเป็นคนขับ ส่วนเซนตราวิ่งไปขึ้นฝั่งคนนั่งและโทร. เช็กสภาพถนน และสภาพอากาศตลอดเส้นทาง การขับรถในหน้าหนาวบนถนนที่หิมะเริ่มละลายแล้วกลับไปหนาวต่ำกว่าจุดเยือกแข็งจนกลายเป็นน้ำแข็งเกาะบนถนนใหม่อีกรอบอาจเป็นอันตรายได้ รถทุกคันต้องมีกระเป๋าอุปกรณ์สำหรับสถานการณ์ที่ไม่คาดคิด เช่นเทียนไข ผ้าห่ม อาหารแห้ง และอื่นๆ ถ้าเกิดเหตุให้ติดอยู่กลางหิมะขึ้นมาจริงๆ

หญิงสาวนอนหลับตาแต่รู้สึกได้ว่ามือเย็นเฉียบของเธอถูกรวบไปเกาะกุมและจุ่มพิตแผ่วๆ ความอุ่นวาบที่เขาถ่ายทอดมานั้นไม่ได้ทำให้มือเธออุ่นขึ้นเท่านั้น แต่มันแผ่ซ่านออกไปทั่วร่าง อีกนิตก็จะละลายเพราะน้ำแข็งที่เธอสร้างไว้ได้

“ขอโทษนะ ผมดูแลดาวไม่ได้เอง ขอผมเป็นคนเจ็บเองดีกว่า” เสียงพึมพำเบาๆ อย่างรู้สึกผิดทำให้เพียงดาวสัมผัสได้ถึงความห่วงใยที่เขามีให้เธอจากใจจริง แต่สิ่งหนึ่งที่เพียงดาวไม่อาจทราบได้คือ...

วินาทีที่เขาซ่อนตัวเธอขึ้นมาจากกองหิมะนั้น รวิบอกกับตัวเองว่า ต่อจากนี้ เขาจะดูแลผู้หญิงคนนี้อย่างดีที่สุด

กว่าเธอจะรู้ตัวอีกทีเขาและเธอก็ผูกพันและผูกติดเป็นเงาของกันและกันเข้าเสียแล้ว